ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ελένη και Μενέλαος

Μυθιστόρημα

Ελένη & Μενέλαος

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γιώργος Ντόβας

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΕΞΩΦΥΛΟΥ: https://www.pexels.com/
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Ντόβας
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γιώργος Ντόβας
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Λυδία Γερμανού

Δεν ενδείκνυται για ανηλίκους

Έκδοση: Αθήνα, Γενάρης 2018

author@homoastralis.org
https://homoastralis.org/yorgosbooks.htm
https://www.facebook.com/YorgosBooks/

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ελένη & Μενέλαος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΝΤΟΒΑΣ

Ο Γιώργος Ντόβας, γεννήθηκε στο Βόλο.

Έχει σπουδάσει Ηλεκτρονική και Επιστήμη Υπολογιστών.

Είναι Σύμβουλος Πληροφορικής και Επικοινωνιών, Συγγραφέας Βιβλίων και Θεατρικών Κειμένων, Σεναριογράφος και Ερευνητής Παράξενων Φαινόμενων.

Δημιουργεί Ψηφιακά Έργα Τέχνης και γράφει διάφορα Παράξενα και μη, Βιβλία.

Έχει γράψει τα βιβλία, Κλαίρη – Έρικα – Κλειώ (Τριλογία), Ελένη & Μενέλαος, Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες, Ο Εκδότης, Απόπειρα Βιασμού, 4 Ερωτικές Ιστορίες, Αναγέννηση, Η Πολιτικός, Χέρμα, Η Νύφη.

Το πρώτο βιβλίο της τριλογίας Κλαίρη – Έρικα – Κλειώ, καθώς και το Ένα Βροχερό Απόγευμα και Πολλές Ηλιόλουστες Μέρες, έχουν μεταφρασθεί στα Αγγλικά και κυκλοφορούν παγκόσμια.

Μιλάει Αγγλικά, Γαλλικά και Γερμανικά.

Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Web: https://homoastralis.org
email: author@homoastralis.org

Περιεχόμενα

1. Πρόσκληση σε Γάμο!

Στο δρόμο για την Πρέβεζα, ο Μενέλαος οδηγούσε αλλά το μυαλό του δεν ήταν εκεί. Πολλές σκέψεις τον απασχολούσαν και αυτό δεν ήταν καθόλου ασφαλές.

Τον δρόμο τον ήξερε καλά. Δεν είχε ιδιαίτερη κίνηση, αλλά και πάλι ήταν λίγο επικίνδυνο.

Ήταν προσκαλεσμένος σε ένα γάμο, που γινόταν στην Πρέβεζα. Παντρευόταν ένας συνεργάτης του σε μία εταιρεία, που ήταν Εξωτερικός Σύμβουλος. Ήταν από τις κοινωνικές εκδηλώσεις που πηγαίνεις καθαρά από υποχρέωση. Τον γαμπρό δεν τον ήξερε και τόσο καλά. Ήταν υψηλόβαθμο στέλεχος στην εταιρεία. Εκείνος τον εκτιμούσε πολύ. Και για αυτό άλλωστε τον είχε καλέσει στο Γάμο του, που γινόταν σε σχετικά στενό κύκλο. Δεν ήθελε να πάει, αλλά ήξερε ότι ο Γαμπρός, επηρέαζε την Πρόεδρο της εταιρείας. Και αν ήθελε να ανανεωθεί το Συμβόλαιο του και για την επόμενη χρονιά, καλό θα ήταν να πρόσεχε τις δημόσιες σχέσεις του. Έτσι βρέθηκε να ταξιδεύει για την Πρέβεζα.

Ο Γάμος γινόταν Σάββατο, αργά το απόγευμα. Προετοιμάσθηκε από την Παρασκευή. Θα ξεκινούσε πρωί Σαββάτου και θα γύριζε πίσω την Κυριακή το απόγευμα.

Τα τελευταία δύο χρόνια, μετά το διαζύγιο του, έμεινε με την κόρη του Αιμιλία, χαϊδευτικά Έμα, σε ένα τριάρι στην Γλυφάδα. Τα πράγματα δεν πήγαιναν και τόσο καλά για αυτόν. Ένα όχι και τόσο εύκολο διαζύγιο, απασχόληση με πολλά σκαμπανεβάσματα, οικονομική στενότητα και για σχέσεις ούτε λόγος.

Η κόρη του, δεκαεπτά χρονών, ήταν σχετικά εύκολο παιδί, αλλά είχε και εκείνη τα θέματα της. Είχε αποφασίσει η ίδια να μείνει μαζί του, επειδή με την μητέρα της είχε πάρα πολλές συγκρούσεις. Τα πρώτα δύο χρόνια μετά το διαζύγιο, έμεινε με την μητέρα της, αλλά τα τελευταία δύο προτίμησε να μείνει μαζί του. Ήταν πιο ήρεμη έτσι.

Την ρώτησε εάν ήθελε να έρθει μαζί του. Και σιγά να μην ήθελε. Ένα Σαββατοκύριακο, μόνη της στην Αθήνα, ήταν το καλύτερο της. Φυσικά της είχε εμπιστοσύνη, άλλωστε είχε κάνει πολύ καλή δουλειά στην ανατροφή της. Καλού – κακού της έκανε τα συνηθισμένα δέκα λεπτά κήρυγμα.

Σηκώθηκε το Σάββατο, σχετικά πρωί και ξεκίνησε για την Πρέβεζα.

Μετά το Αντίρριο, σκέφτηκε να σταματήσει για λίγο σε ένα Καφέ, που βρήκε στο δρόμο. Ήταν ευκαιρία να ξεκουραστεί, να συγκεντρωθεί και να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Ο δρόμος από εκεί και πέρα δεν ήταν και τόσο εύκολος, οπότε έπρεπε να προσέχει. Και το αυτοκίνητο του, δεν ήταν και τόσο ασφαλές. Οπότε άλλος ένας λόγος για να προσέχει περισσότερο.

Διάφορες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του. Κυρίως αναμνήσεις από προηγούμενα ταξίδια διακοπών με την πρώην σύζυγο του. Μετά αναπόφευκτα, δυσάρεστες αναμνήσεις από την τελευταία περίοδο, που τα πράγματα δεν ήταν και τόσο καλά. Και η δυσάρεστη κατάληξη της ρήξης της σχέσης τους και του Διαζυγίου που επακολούθησε. Τα είχε σκεφτεί πολύ όλα αυτά, τα τελευταία χρόνια. Και παρόλο που είχε αναλύσει ξανά και ξανά την όλη κατάσταση και είχε βγάλει τα συμπεράσματα του, εξακολουθούσαν όλα αυτά να απασχολούν το μυαλό του.

Η αλήθεια βέβαια ήταν, ότι πλέον δεν έκανε και τόσο συχνά αυτές οι σκέψεις. Είχε αναπτύξει μία τεχνική για να ξεφεύγει από αυτές. Έβρισκε κάτι άλλο να απασχολεί το μυαλό του.

Την συγκεκριμένη στιγμή, αυτό ήταν μία παρέα από τρία άτομα που καθόταν σε ένα διπλανό τραπέζι. Η παρέα αποτελούνταν από δύο γυναίκες και ένα άνδρα. Η μία γυναίκα ήταν φανερό ότι ήταν ζευγάρι με τον άνδρα. Αυτή όμως που τράβηξε την προσοχή του ήταν η άλλη γυναίκα. Ήταν ο τύπος της γυναίκας που πάντα του άρεσε. Και δυστυχώς ποτέ δεν είχε κάνει σχέση με παρόμοια γυναίκα. Άρα το είχε απωθημένο. Είχε κατάμαυρα μαλλιά, κάτασπρο δέρμα και μάτια στο βαθύ

μπλε. Κανονικό σωματότυπο και πληθωρικό στήθος. Από όσο μπορούσε να διακρίνει, επειδή καθόταν, θα έπρεπε να είναι κανονικού αναστήματος. Φορούσε ένα ιδιαίτερα αποκαλυπτικό, εφαρμοστό μπλουζάκι και κοντή φούστα. Ένα άλλο σημείο που του άρεσε πάρα πολύ, στα όρια του φετιχισμού, ήταν τα ψηλοτάκουνα στιλέτος. Και αυτή η γυναίκα έπαιρνε άριστα σε αυτό. Φορούσε υπέροχα χρυσά πέδιλα, πολύ κομψά, με τακούνι στιλέτο τουλάχιστον δώδεκα πόντων. Την όλη εμφάνιση συμπλήρωναν χρυσοί μεγάλοι κρίκοι που κρεμόταν από τα αυτιά της.

Έπιασε τον εαυτό του να έχει καρφωθεί επάνω της. Σε κάποια στιγμή, η γυναίκα λες και αισθάνθηκε το βλέμμα του, γύρισε και τον κοίταξε. Μετά του χαμογέλασε. Αισθάνθηκε λίγο άσχημα, αλλά της χαμογέλασε και εκείνος αμήχανα.

Λίγο μετά, η παρέα σηκώθηκε και έφυγε. Είχε έτσι την ευκαιρία, να την δει πιο καλά. Και ήταν πολύ καλύτερη από ότι είχε υποθέσει. Δεν ήταν τόσο νέα. Θα πρέπει να ήταν στην δεκαετία των σαράντα. Αλλά διατηρούταν πολύ καλά. Εκείνος άλλωστε πάντα υποστήριζε ότι αυτή είναι η καλύτερη ηλικία για μια γυναίκα. Ήταν ψηλότερη από όσο νόμιζε. Με ιδανικές αναλογίες. Είχε καμπύλες αλλά όχι περιφέρεια πάνω από το κανονικό. Το στήθος της ήταν πλούσιο και πληθωρικό και η εφαρμοστή, κοντή φούστα τόνιζε ιδιαίτερα τον ολοστρόγγυλο ποπό της. Το σύνολο συμπλήρωναν ένα ζευγάρι υπέροχα πόδια. Το έμπειρο μάτι του κατάλαβε ότι σαφέστατα γυμναζόταν. Από τις γάμπες της φαινόταν επίσης, ότι φορούσε συνέχεια ψηλοτάκουνα παπούτσια.

Την στιγμή που έφευγε, γύρισε και τον ξανακοίταξε. Και του χαμογέλασε ξανά. Της χαμογέλασε και αυτός. Μπήκε μαζί με την παρέα της, στο αυτοκίνητο τους και έφυγαν.

Έμεινε για λίγο να κοιτάζει το αυτοκίνητο που απομακρυνόταν, με κατεύθυνση την Ήπειρο. Μετά αποφάσισε να ξεκινήσει και εκείνος.

Σε κάνα δύο ωρίτσες, έφθασε στην Πρέβεζα. Ήταν σχεδόν τρεις η ώρα. Ο Γάμος, θα γινόταν στις επτά το απόγευμα, σε

μία Εκκλησία λίγο έξω από την πόλη. Η Δεξίωση θα δινόταν σε ένα καλό Ξενοδοχείο αρκετά έξω από την Πρέβεζα στο δρόμο για την Πάργα. Στο ίδιο Ξενοδοχείο είχε κλείσει ο γαμπρός και τα δωμάτια για τους προσκαλεσμένους του. Έπρεπε λοιπόν να πάει πρώτα στο Ξενοδοχείο, να ετοιμασθεί και μετά να πάει εγκαίρως στην Εκκλησία. Και μετά πάλι πίσω στο Ξενοδοχείο.

Το Ξενοδοχείο το βρήκε εύκολα. Από ότι του είχαν πει, η Εκκλησία ήταν λίγο μπελάς. Έπρεπε να προσέξεις να στρίψεις στην σωστή διασταύρωση, αλλιώς δεν υπήρχε περίπτωση να την βρεις.

Έδωσε το όνομα του στην Υποδοχή και του έδωσαν το κλειδί του δωματίου. Ανέβηκε πάνω. Τακτοποίησε τα πράγματα του. Η ώρα ήταν λίγο πριν τις τέσσερις, το απόγευμα. Οπότε είχε χρόνο. Κατέβηκε πάλι κάτω και πήγε στο Εστιατόριο για να φάει κάτι. Το Εστιατόριο ήταν κλειστό, αλλά στην Καφετέρια στην Πισίνα σερβίριζαν σνακ και σαλάτες. Κάθισε και παρήγγειλλε μία σαλάτα του Καίσαρα.

Ο καιρός ήταν πολύ καλός. Δεν είχαν αρχίσει ακόμη οι ζέστες. Αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την αναγκαστική φυγή από την Αθήνα και να μην αφήσει τους προβληματισμούς και τις σκέψεις του να απασχολήσουν άλλο το μυαλό του.

Παρόλο που ακόμη δεν είχε αρχίσει η καλοκαιρινή περίοδος, το Ξενοδοχείο είχε αρκετή κίνηση. Στην Πισίνα ήταν αρκετοί τουρίστες, κυρίως ξένοι, που απολάμβαναν τα παιγνίδια με το νερό.

Χάζεψε λίγο, χαλάρωσε, η διάθεση του έφτιαξε και ανέβηκε στο δωμάτιο του για να ετοιμαστεί.

Ήταν ακόμη νωρίς, αλλά ήθελε να έχει άνεση χρόνου. Επειδή δεν ήξερε ακριβώς το σημείο, θα έπρεπε να έχει χρονικό περιθώριο στην περίπτωση που έκανε κάποιο λάθος.

Το δωμάτιο ήταν πολύ καλό. Κάτι παραπάνω από αξιοπρεπές. Και το Ξενοδοχείο πέντε αστέρων. Στο μυαλό του ήρθε η μελαχρινή ύπαρξη που είχε δει το μεσημέρι στο Αντίρριο. Αναμφισβήτητα ήταν η ωραιότερη γυναίκα που είχε δει τα τελευταία χρόνια. Συνειδητοποίησε ότι η φυσιογνωμία της δεν

του ήταν εντελώς άγνωστη. Κάπου θα έπρεπε να την είχε ξαναδεί. Αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί που. Άλλωστε δεν τα πήγαινε και τόσο καλά με τα πρόσωπα. Αυτό όμως ήταν ένα πρόσωπο που δεν το ξεχνάς και τόσο εύκολα.

Ας είναι, σκέφτηκε. Ολοκλήρωσε την ετοιμασία του και έφυγε από το δωμάτιο.

Στην Υποδοχή είχε αρκετό κόσμο. Και αν έκρινε από αυτά που φορούσαν οι περισσότεροι, θα πρέπει να ήταν προσκαλεσμένοι για τον Γάμο.

Πήγε στο αυτοκίνητο του, έριξε μία τελευταία ματιά στον χάρτη που είχε εκτυπώσει και ξεκίνησε.

Πήγαινε προσεκτικά στον δρόμο και ευτυχώς είδε εγκαίρως την μικρή πινακίδα για την εκκλησία. Μετά από τέσσερα πέντε χιλιόμετρα είχε φτάσει.

Η Εκκλησία, ήταν στο τέλος του δρόμου σε ένα ειδυλλιακό περιβάλλον. Μέσα στα δέντρα, αλλά ταυτόχρονα δίπλα στην θάλασσα.

Ήταν από τους πρώτους που έφθασαν. Βρήκε ένα σκιερό μέρος και άφησε το αυτοκίνητο του.

Ήταν νωρίς ακόμη. Στάθηκε λίγο πιο πέρα και παρακολουθούσε τους παρευρισκόμενους.

Οι αναμνήσεις από τον δικό του γάμο, ήρθαν αναπόφευκτες και πάλι. Εγκαίρως όμως τις απόκλεισε από το μυαλό του, πριν γίνουν καθοριστικές.

Για να ξεχασθεί λίγο, κάλεσε την κόρη του, στο κινητό της. Περιέργως το απάντησε αμέσως. Του είπε ότι ήταν σπίτι και δεν σκόπευε να βγει. Άλλωστε δεν ήταν και πολύ της εξόδου. Ο υπολογιστής και το Internet, την απασχολούσαν στο μεγαλύτερο μέρος του ελεύθερου χρόνου της. Της είπε τα καθιερωμένα περί προσοχής και τερμάτισε την κλήση.

Η ώρα είχε φτάσει έξη και μισή. Οι προσκαλεσμένοι είχαν αρχίσει να φτάνουν πιο μαζικά. Ο γνωστός του, είχε πει, ότι δεν είχαν καλέσει πολλούς στον Γάμο. Στην Δεξίωση ακόμη λιγότερους. Και αυτό ίσως, επειδή η Νύφη ήταν σε κατάσταση προχωρημένης εγκυμοσύνης. Η Νύφη, καταγόταν από ένα

χωριό έξω από την Πρέβεζα. Έμεινε στην Αθήνα, φυσικά. Οπότε ο Γάμος εκτός Αθηνών ήταν μία υπέροχη δικαιολογία, για να ελέγξεις τον κόσμο που ήθελες να καλέσεις.

Σκέφτηκε να κάνει μία βόλτα στην Παραλία. Ήταν μία πολύ όμορφη παραλία, με άμμο, ιδανική για κολύμπι. Σίγουρα το καλοκαίρι, θα πρέπει να ήταν αρκετά δημοφιλής. Άλλωστε η περιοχή φημιζόταν για τις ωραίες ακρογιαλιές της.

Έκανε την βόλτα του και σε λίγο γύρισε πάλι πίσω στην Εκκλησία.

Και τότε έπαθε το σοκ. Δίπλα στην είσοδο της μικρής Εκκλησίας, ήταν η όμορφη ύπαρξη που είχε δει στο Καφέ του Αντίρριου. Ήταν μαζί με το ζευγάρι, που είχε δει επίσης εκεί. Μόνο που τώρα ήταν ακόμη πιο ωραία. Φορούσε ένα πολύ ωραίο άσπρο, μεταξωτό, κοντό, εφαρμοστό φόρεμα. Το συνδύαζε με δωδεκάποντες δερμάτινες μαύρες γόβες και μαύρη δερμάτινη τσάντα. Το φόρεμα της, τόνιζε ιδιαίτερα το υπέροχο στήθος της. Και τον ποπό της, επίσης.

Απέμεινε να την κοιτάζει. Οι εκπλήξεις άρχισαν να τον εντυπωσιάζουν. Αλήθεια, πόση πιθανότητα υπήρχε να συμβεί κάτι τέτοιο.

Η Γυναίκα δεν τον είχε δει ακόμη. Ριψοκινδύνεψε να πάρει μία φωτογραφία της με το κινητό του, από σχετική απόσταση. Ευτυχώς δεν τον κατάλαβε. Μετά άρχισε σιγά σιγά να πλησιάζει προς το μέρος της. Όταν είχε πλησιάσει αρκετά, τότε τον είδε. Γύρισε προς το μέρος του και του χαμογέλασε και πάλι. Της χαμογέλασε και εκείνος.

Στο μυαλό του άρχισαν να οργιάζουν οι σκέψεις και τα ερωτήματα. Μήπως τον ήξερε; Και γιατί του χαμογελούσε; Ήξερε πολύ καλά, ποιος ήταν και τι ήταν. Στην δεκαετία των περασμένων πενήντα, δεν ήταν και στα καλύτερα του. Άλλωστε ποτέ δεν ήταν ωραίος. Κάποτε ήταν λίγο γοητευτικός, ίσως. Τώρα όμως όχι. Επίσης ήταν κοντός και είχε κάμποσα επί πλέον κιλά. Άρα δεν ήταν σίγουρα ο τύπος που θα γύριζε να κοιτάξει, μία γυναίκα. Και μάλιστα τόσο ωραία. Το δυνατό του σημείο, ήταν το μυαλό του. Αλλά αυτό θα έπρεπε να προηγηθεί επαφή

και συνομιλία για να το “επιδείξει”. Και δεν εντυπωσίαζε πάντα, φυσικά. Γιατί λοιπόν του έδινε σημασία η συγκεκριμένη κυρία; Από ότι πρόσεξε, δεν χαμογελούσε σε κανέναν άλλο. Άρα δεν ήταν μία γενικευμένη συμπεριφορά της.

Σε λίγο ήρθε η ώρα του μυστηρίου. Ήρθε ο Γαμπρός και μετά από λίγο ήρθε και η Νύφη. Και τότε κατάλαβε γιατί είχαν προσκαλέσει λίγους σχετικά, προσκαλεσμένους. Η Νύφη, δεν ήταν απλώς σε κατάσταση προχωρημένης εγκυμοσύνης, ήταν σχεδόν ετοιμόγεννη!

Η Εκκλησία ήταν μικρή και δεν τους χωρούσε όλους. Προτίμησε να καθίσει έξω, μαζί με άλλους. Η όμορφη ύπαρξη, είχε μπει μέσα στην Εκκλησία.

Το μυστήριο τελείωσε. Τις μπομπονιέρες και τους χαιρετισμούς τους έκαναν έξω από την Εκκλησία σε ένα σκιερό μέρος. Όλοι εύχονταν, χαιρετούσαν και μετά όσοι ήταν προσκαλεσμένοι στην Δεξίωση, κατευθυνόταν στο Ξενοδοχείο.

Έτσι έκανε και εκείνος. Τους ευχήθηκε, τους χαιρέτησε, πήρε την μπομπονιέρα, που είχε υποσχεθεί στην κόρη του, και μετά πήγε στο αυτοκίνητο του. Περίμενε υπομονετικά να φύγουν οι μπροστινοί του και ξεκίνησε και εκείνος. Την όμορφη ύπαρξη, δεν την είχε ξαναδεί.

Αναρωτιόταν, αν θα ήταν και εκείνη προσκαλεσμένη στην Δεξίωση. Ήλπιζε πως, Ναι.

Βράδυ, πια, έφθασε στο Ξενοδοχείο. Ήταν μία πολύ ωραία, πολύ γλυκιά νύχτα. Ο χώρος της Δεξίωσης, ήταν στον Κήπο κοντά στην Πισίνα. Μέσα στην Πισίνα, είχαν βάλει αναμμένα κεριά που επέπλεαν. Και ο στολισμός ήταν πολύ καλός.

Ανέβηκε για λίγο στο δωμάτιο του, φρεσκαρίστηκε, κάλεσε ξανά την κόρη του για να την καληνυχτίσει και μετά κατέβηκε στον χώρο της Δεξίωσης.

Πήγε στον υπεύθυνο, του είπε το όνομα του και εκείνος τον οδήγησε στο Τραπέζι του. Εκπλήξεων συνέχεια. Τον είχαν τοποθετήσει στο ίδιο τραπέζι με την υπέροχη ύπαρξη. Το κάθε τραπέζι είχε έξη θέσεις. Στο συγκεκριμένο καθόντουσαν ήδη, η

υπέροχη ύπαρξη με την παρέα της, άλλο ένα ζευγάρι άγνωστο και εκείνος.

Τον χαιρέτησαν όλοι. Η υπέροχη ύπαρξη, του έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο, του έδωσε το χέρι της και του συστήθηκε σαν Ελένη Κυπραίου. *Η Ωραία Ελένη και ο Μενέλαος,* σκέφτηκε και χαμογέλασε. Μόλις την άγγιξε ήταν σαν να τον χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. Προς στιγμή μούδιασε ολόκληρος, αλλά δεν έπαιρνε το χέρι του από το δικό της. Συνήλθε αμέσως, συστήθηκε και κάθισε.

Οι σερβιτόροι άρχισαν να σερβίρουν. Πρώτα κρασί και ορεκτικά. Σε λίγο ήρθαν και οι Νεόνυμφοι. Ακολούθησαν τα τυπικά και η Δεξίωση συνεχίστηκε.

Σερβίρισαν και τα κυρίως πιάτα και σε λίγο άρχισε ο χορός. Παραδοσιακά πρώτα χόρεψε το ζευγάρι και μετά ακολούθησαν και τα υπόλοιπα ζευγάρια. Από το Τραπέζι τους σηκώθηκαν σταδιακά και τα δύο ζευγάρια. Έμειναν οι δύο τους, μόνοι. Η Ελένη, έσπασε πρώτη τον πάγο. Μέχρι εκείνη την στιγμή δεν είχαν ανταλλάξει κουβέντα.

«Εσείς δεν χορεύετε;» Τον ρώτησε.

«Ο χορός δεν είναι το δυνατό μου σημείο!» Της απάντησε χαμογελώντας.

«Ούτε και το δικό μου!» Του απάντησε και εκείνη, επίσης χαμογελώντας.

Στην συζήτηση που ακολούθησε έμαθε ότι είναι Αρχιτεκτόνισσα, διαζευγμένη, χωρίς παιδιά. Του είπε ότι τον είχε ξαναδεί πριν από χρόνια στην Εκδήλωση μίας Εταιρείας που συνεργαζόταν τότε. Τον θυμόταν, επειδή, στην εκδήλωση εκείνη, είχε κάνει μία παρουσίαση που της είχε κάνει εντύπωση. Αφορούσε την εξέλιξη των Υπολογιστικών Συστημάτων.

Άρχισαν μία πολύ ενδιαφέρουσα συζήτηση για διάφορα θέματα. Της είπε ορισμένα πράγματα για τον εαυτό του, στρατηγικά φιλτραρισμένα. *Ευκαιρία να την εντυπωσιάσω,* σκέφτηκε. Αμέσως όμως σκέφτηκε, ότι δεν έπρεπε να το παρακάνει. Συνέχισαν έτσι την συζήτηση τους. Τα ζευγάρια επέστρεψαν από τον χορό τους, αλλά εκείνοι ήταν απορροφημένοι στην συζήτη-

ση τους. Ούτε που κατάλαβαν, πως πέρασε η ώρα. Κάποια στιγμή η Δεξίωση τελείωσε και ο κόσμος άρχισε να αποχωρεί.

Εκείνοι όμως δεν ήθελαν φύγουν ακόμη. Ο Μενέλαος πρότεινε να συνεχίσουν την συζήτηση τους στην Καφετέρια. Πήγαν στην Καφετέρια, αλλά δυστυχώς και εκείνη είχε κλείσει. Ήταν πολύ αργά. Το Ξενοδοχείο είχε 24ωρο Room Service. Και η Παραλία ήταν δίπλα. Ο Μενέλαος πήρε Light Drinks σε μπουκάλια και πρότεινε να πάνε στην Παραλία να τα πιουν. Η Νύχτα ήταν υπέροχη. Η Ελένη, το δέχτηκε σχεδόν με ενθουσιασμό.

Πήγαν στην Παραλία, βρήκαν ένα ωραίο μέρος και κάθισαν στις ξαπλώστρες που είχε το Ξενοδοχείο. Συνέχισαν την συζήτηση τους. Η συζήτηση στράφηκε γύρω από θέματα των σχέσεων. Ο Μενέλαος από την αρχή, είχε σκεφτεί και είχε αποφασίσει, να εκφράζει τις ειλικρινείς απόψεις του. Χωρίς να τις φιλτράρει ή να τις προσαρμόζει ανάλογα με την συνομιλήτρια του, για να την εντυπωσιάσει. Και της το είχε πει, αυτό. Ίσως γιατί ενδόμυχα, δεν περίμενε κάτι από εκείνη. Το θεωρούσε αρκετά απίθανο να προκύψει κάτι μεταξύ τους. Χωρίς αυτό να σήμαινε έλλειψη αυτοπεποίθησης. Μάλλον το έβλεπε πιο ρεαλιστικά και προσγειωμένα. Αυτό που του είχε ξεφύγει, βέβαια, ήταν το θέμα "χημεία". Και εκεί δεν ίσχυαν, οι λογικοί κανόνες. Δεν είχε πάει όμως το μυαλό του, καθόλου σε αυτή την πιθανότητα. Και απελευθερωμένος λοιπόν, έλεγε τις απόψεις του, ακραίες πολλές φορές, χωρίς φόβο και χωρίς πάθος.

Η Ελένη, πανέξυπνη και υπό την επήρεια της "χημείας", τα είχε καταλάβει όλα αυτά. Και ήταν αυτό που την γοήτευε ακόμη περισσότερο. Της είπε για τις σχέσεις του, για την πρώην γυναίκα του, την κοινή ζωή τους και το διαζύγιο του. Όταν τελείωσε, συνειδητοποίησε ότι ίσως το παράκανε. Αλλά είχε ανάγκη να μιλήσει και η Ελένη ήταν τόσο καλή ακροάτρια. Της το είπε και αυτό και ζήτησε συγνώμη. Εκείνη γέλασε και του απάντησε ότι καλά έκανε. Ήταν σειρά της να του μιλήσει για τον πρώην της. Και του ανοίχτηκε και εκείνη πολύ. Η δική της περίπτωση ήταν τραυματική. Ο πρώην της δεν ήταν και τόσο

"καλό" παιδί και παιδεύτηκε πολύ μέχρι να τον χωρίσει. Τελικά επειδή είχε κάνει και αξιόποινες πράξεις, την λύση την έδωσε η Δικαιοσύνη. Είχε καταδικασθεί σε κάθειρξη 25 ετών για διάφορα ποινικά αδικήματα και ήταν στις Φυλακές Κερκύρας.

«Όπως βλέπεις, υπάρχουν και χειρότερα!» Του είπε γελώντας.

Συνέχισαν για αρκετή ώρα την συζήτηση τους. Σε κάποια στιγμή συνειδητοποίησαν, ότι σε λίγο ξημέρωνε. Έτσι αποφάσισαν να πάνε για ύπνο.

«Να σε ρωτήσω κάτι;» Του είπε.

«Ότι θέλεις.»

«Επειδή η ώρα έχει περάσει πολύ και δεν ξέρω αν θα ξυπνήσω εγκαίρως για να επιστρέψω με τους φίλους μου, θα σε πείραζε να επιστρέψω μαζί σου στην Αθήνα;»

«Καλά, το συζητάς; Φυσικά και θα γυρίσουμε μαζί. Θα μου κάνεις παρέα και θα έχουμε την ευκαιρία να συνεχίσουμε την συζήτηση μας.»

«Πολύ ωραία. Το κανονίσαμε λοιπόν. Θα στείλω μήνυμα να μην με περιμένουν.»

Την συνόδευσε στο δωμάτιο της. Καληνυχτίσθηκαν και του έδωσε εντελώς αυθόρμητα, ένα φιλί στο μάγουλο.

Γύρισε και εκείνος στο δωμάτιο του.

Τι απρόβλεπτες καταστάσεις σου συμβαίνουν εκεί που δεν το περιμένεις, σκέφτηκε.

Αισθανόταν πολύ χαρούμενος, σχεδόν ευτυχισμένος. Είχε πολλά χρόνια να νοιώσει έτσι.

Έπεσε στο κρεβάτι του. Μονομιάς του βγήκε η νύστα και κοιμήθηκε βαριά.

2. Επιστροφή στην Αθήνα

Ξύπνησε γύρω στις έντεκα. Πρωτοφανές στα χρονικά. Πολύ σπάνια ξυπνούσε μετά τις εννέα. Αλλά χθες είχε περάσει πολύ καλά, είχε χαλαρώσει και κοιμήθηκε βαθιά.

Αισθανόταν πολύ καλά. Μία πρωτόγνωρη εσωτερική γαλήνη. Η πολύωρη συζήτηση με την Ελένη, του είχε κάνει πολύ καλό.

Είχαν ανταλλάξει κινητά και είχαν συμφωνήσει να μιλήσουν μόλις ξυπνήσουν. Επειδή δεν ήξερε αν είχε ξυπνήσει, προτίμησε να της στείλει μήνυμα. Έστειλε ένα μήνυμα και στην κόρη του και μετά πήγε στο μπάνιο.

Όταν βγήκε, είδε την απάντηση στο μήνυμα του. Η Ελένη, μόλις είχε ξυπνήσει. Του πρότεινε σε μισή ώρα να συναντηθούν στην Καφετέρια.

Χαρούμενος, ετοιμάσθηκε και κατέβηκε στην Καφετέρια. Κάθισε και την περίμενε.

Σε λίγο ήρθε. Ήταν ευδιάθετη, χαμογελαστή και πάλι κούκλα. Τον πλησίασε τον χαιρέτησε και του έσκασε πάλι ένα φιλί στο μάγουλο.

«Θα με κακομάθεις!» Της είπε χαμογελώντας.

«Δεν πειράζει.» Του απάντησε.

Τον ενημέρωσε ότι οι φίλοι της είχαν ήδη φύγει, εδώ και δύο ώρες. Οπότε σωστά είχε σκεφτεί να γυρίσει μαζί του.

Παρήγγειλαν πρωινό και άρχισαν πάλι να συζητούν. Δεν χόρταινε την συζήτηση μαζί της. Συζητούσαν σαν δύο φίλοι που ήξεραν πολύ καιρό ο ένας τον άλλο. Και ήταν πραγματική συζήτηση. Μιλούσαν και οι δύο. Πολλές φορές συμπλήρωνε ο ένας τον άλλο.

Πέρασε έτσι κανένα δίωρο. Μετά αποφάσισαν να φύγουν. Ανέβηκαν στα δωμάτια τους, ετοίμασαν τα πράγματα τους και έφυγαν.

Το ταξίδι Πρέβεζα – Αθήνα, ούτε που το κατάλαβε. Η Ελένη ας ήταν καλά. Δεν είχαν σταματήσει στιγμή να συζητούν.

Είχαν φτάσει σχεδόν στην Αθήνα, όταν ακούστηκε το Κινητό του. Ήταν η κόρη του, που τον ενημέρωνε ότι είχε πάει σε μία φίλη της και θα γύριζε στο σπίτι γύρω στις δέκα το βράδυ.

Η Ελένη τον ρώτησε τι θα έκαναν όταν θα έφθαναν στην Αθήνα. Βασικά τον ευχαρίστησε για το ωραίο διήμερο και του πρότεινε, εάν φυσικά ήθελε και εκείνος να συνεχίσουν την παρέα τους. Ο Μενέλαος, βέβαια άλλο που δεν ήθελε. Την διαβεβαίωσε ότι ήταν το καλύτερο διήμερο που είχε περάσει τα τελευταία πολλά χρόνια. Θα ήθελε πολύ να συνεχίσουν την παρέα τους καθώς και τις συζητήσεις τους.

Τότε τον ρώτησε εάν είχε να κάνει κάτι σήμερα. Την ενημέρωσε για το τηλεφώνημα της κόρης του. Μέχρι τις δέκα το βράδυ, τουλάχιστον, ήταν ελεύθερος.

Η Ελένη τότε, του πρότεινε να πάνε πρώτα στο σπίτι του. Μετά θα την πήγαινε στο δικό της. Ή θα έπαιρνε Ταξί. Άλλωστε ήταν σχετικά κοντά. Εφόσον βέβαια, δεν είχε αντίρρηση.

Και φυσικά δεν είχε. Σε λίγο έφθασαν στο Σπίτι του. Ευτυχώς δεν ήταν ακατάστατο. Και σχετικά ήταν περιποιημένο. Την έβαλε να καθίσει στο Καθιστικό και σερβίρισε ποτά.

Η Ελένη βάλθηκε να περιεργάζεται τις φωτογραφίες που είχε επάνω στο κομοδίνο. Σε μερικές από αυτές ήταν και η πρώην γυναίκα του. Σχολίασε θετικά, το γεγονός ότι δεν την είχε απομονώσει.

«Το γεγονός ότι έχουμε χωρίσει, δεν έχει αλλάξει την σχέση που είχαμε κάποτε. Ούτε το ότι είναι η μητέρα της κόρης μου.» Της εξήγησε.

«Είναι ότι πιο γλυκό και σωστό έχω ακούσει.» Του απάντησε.

Τον πλησίασε, κάθισε δίπλα του στον Καναπέ, πήρε το χέρι του στα δικά της και άρχισε να του λέει, πως είχε νοιώσει όταν τον είδε στο Καφέ του Αντίρριου, χθες. Είχαν μιλήσει πολλές ώρες, αλλά δεν είχαν σχολιάσει καθόλου αυτή την γνωριμία.

Του είπε ότι μόλις διασταυρώθηκαν τα βλέμματα τους, είχε νοιώσει κάτι. Κάτι απροσδιόριστο, αλλά τόσο γλυκό. Χωρίς να

μπορεί να το εξηγήσει, είχε νοιώσει ότι θα τον ξανάβλεπε. Και τον ξαναείδε. Και ένοιωσε πάλι έτσι.

Μετά μίλησε ο Μενέλαος. Της επιβεβαίωσε ότι το ίδιο είχε αισθανθεί και εκείνος. Επίσης της περιέγραψε, πως ένοιωσε όταν τον άγγιξε για πρώτη φορά. Ακόμη και εκείνη την στιγμή που του κρατούσε το χέρι, ένοιωθε περίεργα. Πολύ ωραία, αλλά περίεργα. Σαν μία ροή ενέργειας να περνούσε από το χέρι της και να διαχέονταν σε όλο το κορμί του.

Και η Ελένη, το ίδιο αισθανόταν.

Σταμάτησαν να μιλάνε. Τον κοίταξε στα μάτια και μετά έβαλε και τα δύο της χέρια στο πρόσωπο του. Το κράτησε για λίγο και μετά το έφερε στο δικό της. Τα χείλη τους ενώθηκαν σε ένα καυτό φιλί.

Πρωτόγνωρη εμπειρία. Αυτό το φιλί δεν είχε καμία σχέση με όσα είχε δώσει μέχρι τότε. Και δεν του έλειπαν οι εμπειρίες.

Είχε χάσει την αίσθηση του χώρου και του χρόνου. Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να μην τραβήξει τα χείλη του από τα δικά της. Την αγκάλιασε με πάθος και κόλλησε πάλι τα χείλη του στα δικά της. Και μετά ξανά και ξανά.

Μετά από ώρα ξεκόλλησαν επιτέλους. Ήταν και οι δύο μεθυσμένοι από τα απερίγραπτα αισθήματα που ένοιωθαν. Και από ότι καταλάβαινε ήταν απολύτως αμοιβαία.

Κοιτάχτηκαν και μόνον μία σκέψη πέρασε από το μυαλό τους. Άρχισαν βιαστικά να γδύνουν ο ένας τον άλλο. Δεν σκεπτόταν τίποτα άλλο, παρά την ένωση τους.

Έμειναν και δύο γυμνοί. Το θέαμα του γυμνού κορμιού της ήταν υπέροχο. Πέραν πάσης προσδοκίας. Η Ελένη ξάπλωσε στον καναπέ, άνοιξε τα πόδια της και ψιθύρισε με τρεμάμενη φωνή:

«Πάρε με, τώρα!»

Ο Μενέλαος ήρθε επάνω της. Το κορμί του ενώθηκε με το δικό της. Με μία κίνηση μπήκε και έμεινε μέσα της. Ένα απερίγραπτο κύμα ενέργειας πλημμύρισε και τα δύο κορμιά. Έκλεισε τα μάτια του και άρχισε να της κάνει έρωτα. Πρώτη φορά αισθανόταν έτσι. Η ενέργεια πλημμύριζε κάθε κύτταρο του

κορμιού του. Στον εγκέφαλο του ήταν σαν να είχαν ανάψει ταυτόχρονα χίλια έντονα φώτα. Η Ελένη άλλοτε έβγαζε κραυγές και άλλοτε βογκούσε προσπαθώντας να διαχειριστεί τα κύματα ηδονής που ένοιωθε. Η όλη κατάσταση ήταν πολύ έντονη για να κρατήσει πολύ. Σε λίγα λεπτά τελείωσαν.

Στο μυαλό του Μενέλαου, η αποκορύφωση ήταν σαν να έγιναν ταυτόχρονα χίλιες εκρήξεις. Σε μία έντονη κορύφωση τελείωσε μέσα της.

Η Ελένη στα πρόθυρα του οργασμού και εκείνη, μόλις ένοιωσε μέσα της το σπέρμα του, άρχισε να έχει σπασμούς από την υπερβολική ηδονή και τελείωσε δυνατά.

Ο Μενέλαος τραβήχτηκε από μέσα της και εξαντλημένος ξάπλωσε δίπλα της. Πέρασε αρκετός χρόνος μέχρι να συνέλθουν.

Σηκώθηκε και γυμνός όπως ήταν, πήγε στην Κουζίνα και έφερε κρύο νερό. Πρόσφερε ένα ποτήρι στην Ελένη, η οποία το ήπιε μονορούφι. Του ζήτησε και άλλο. Ήπιε έτσι άλλα δύο ποτήρια. Μετά έμεινε να τον κοιτάζει χωρίς να μιλάει. Κάθισε δίπλα της, την πήρε στην αγκαλιά του και εκείνη έγειρε στον ώμο του.

Μερικά λεπτά αργότερα, ανασηκώθηκε, τον κοίταξε βαθιά στα μάτια και τον φίλησε και πάλι.

«Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι θα ένοιωθα έτσι!» Του είπε συγκινημένη.

«Και εγώ το ίδιο αισθάνομαι!» Της απάντησε.

«Ήταν απερίγραπτο, ήταν μεγαλειώδες. Δεν νομίζω να μπορώ να το περιγράψω με λόγια.»

«Έτσι ένοιωσα και εγώ.»

«Και τώρα τι κάνουμε;» Τον ρώτησε ξανά.

«Εσύ τι θέλεις, να κάνουμε;»

Δεν του απάντησε. Με τα χέρια της άρχισε να εξερευνά το κορμί του. Όταν έφτασε στο πέος του άρχισε να το χαϊδεύει απαλά. Μετά έσκυψε και το πήρε στο στόμα της. Η τεχνική της ήταν αξεπέραστη. Όσο και να ήθελε να κρατηθεί, σε λίγα λεπτά είχε τελειώσει στο στόμα της.

Σηκώθηκε, γλείφοντας τα χείλη της. Με τα υγρά ακόμη χείλη της, του έδωσε ένα πολύ παθιασμένο φιλί.

Εκείνος θέλησε να της ανταποδώσει την περιποίηση. Άρχισε να την φιλάει παντού. Ξεκινώντας από το λαιμό της, πέρασε στα υπέροχα, πληθωρικά, στητά στήθη της και μετά στην κοιλιά της. Κινήθηκε προς τα κάτω, αλλά η Ελένη τον σταμάτησε.

Σηκώθηκε και την κοίταξε απορημένος.

«Έχω μία ιδιαιτερότητα, εκεί.» Του είπε.

Εξακολουθούσε να μην καταλαβαίνει. Τι είδους ιδιαιτερότητα, σκέφτηκε. *Αφού μόλις κάναμε έρωτα.*

Η Ελένη κατάλαβε την απορία του. Έβαλε το χέρι της και άνοιξε τα χείλη του αιδοίου της. Χαμογελώντας του έκανε νόημα να κοιτάξει.

Ο Μενέλαος έσκυψε και είδε μία υπερμεγέθη κλειτορίδα στο σχήμα μικρού πέους. Είχε ξαναδεί, αλλά μόνον σε φωτογραφίες. Ήταν σαν κανονικό πέος, αλλά σε μικρογραφία. Την κοίταξε, της χαμογέλασε, την φίλησε και μετά αποφάσισε να ασχοληθεί με την κλειτορίδα της.

Άρχισε να την μαλάζει απαλά. Εκείνη ανταποκρίθηκε και άρχισε να διογκώνεται και να μεγαλώνει. Όσο την χάιδευε τόσο μεγάλωνε. Έφτασε σε μέγεθος τους τρεις πόντους. Η Ελένη το απολάμβανε και αναστέναζε ηδονικά. Έσκυψε επάνω της και άρχισε να την γλύφει. Μάλαζε και έγλυφε την κλειτορίδα της ταυτόχρονα. Ήταν μία πρωτόγνωρη αίσθηση. Η Ελένη πίεσε το κεφάλι του επάνω στο αιδοίο της και ούρλιαξε από την ηδονή. Ο Μενέλαος επιτάχυνε την κίνηση του. Μετά από λίγο η Ελένη, τελείωσε έντονα με κραυγές. Είχε την απορία εάν η κλειτορίδα συμπεριφέρονταν σαν πέος, αλλά δεν είχε καθόλου εκκρίσεις στον οργασμό. Οπότε, ήταν απλά μία υπερμεγέθη κλειτορίδα.

Την αγκάλιασε και την φίλησε τρυφερά. Η Ελένη ήταν ακόμη υπό την επήρεια του οργασμού. Μετά ξέσπασε σε αναφιλητά και τον αγκάλιασε ακόμη πιο δυνατά. Όταν συνήλθε, τον κοίταξε, τον φίλησε με πάθος και του είπε:

«Κανένας άντρας, δεν μου έχει φερθεί έτσι. Ποτέ. Οι περισσότεροι είχαν πρόβλημα με την ιδιαιτερότητα μου.»

«Γιατί, είναι τόσο χαριτωμένη!» Της απάντησε χαμογελώντας.

«Δεν μπορείς να φανταστείς, τι έχω τραβήξει. Κάποτε είχα ένα σοβαρό δεσμό, πηγαίναμε για γάμο. Λίγο πριν το γάμο, ο αρραβωνιαστικός μου, μου ανακοίνωσε ότι δεν μπορούσε να το ξεπεράσει και χωρίσαμε.»

«Συγνώμη, αλλά μάλλον ήσουν με τους λάθος άνδρες!»

«Αυτό είναι το μόνο σίγουρο. Από όλους τους δεσμούς μου, μόνον ένας με άγγιξε εκεί. Και αυτός ακόμη μετά από λίγο, έφυγε.»

«Θα σου έχει αφήσει απωθημένα, αυτή η κατάσταση;»

«Αρκετά. Αλλά έκανα ψυχανάλυση και τα ξεπέρασα. Φυσικά αυτό είχε επίπτωση στις σχέσεις μου. Εσύ όμως είσαι τόσο διαφορετικός. Και αυτό που μου έδωσες ήταν τόσο φανταστικό. Σε ευχαριστώ πολύ, αγάπη μου.»

Μόλις συνειδητοποίησε τι είπε, δαγκώθηκε.

«Συγνώμη.» Ψέλλισε.

«Γιατί ζητάς συγνώμη;» Την ρώτησε τρυφερά.

«Ξέρεις, ήταν αυθόρμητο. Νοιώθω πολλά συναισθήματα και δεν ξέρω πώς να τα εκφράσω.»

«Ωραία. Έχουμε ήδη μιλήσει πολύ, οπότε ας ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα. Και κυρίως ορισμένους μύθους. Στον έρωτα δεν υπάρχουν κανόνες. Κάνουμε και εκφραζόμαστε, όπως αισθανόμαστε. Ούτε είναι νωρίς, ούτε είναι αργά. Άρα μπορείς και μπορώ να με αποκαλέσεις και να σε αποκαλέσω όπως θέλουμε. Εάν θέλεις να με πεις αγάπη μου, με λες. Εάν θέλω να σε πω λατρεία μου, σε λέω. Σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι. Και σε ευχαριστώ πάρα πολύ.»

«Και μην ξανακούσω ότι είναι νωρίς ή παρόμοιες αηδίες. Το ξέρεις ότι υπάρχουν ζευγάρια, τα οποία είναι χρόνια μαζί και δεν αισθάνθηκαν ποτέ κάτι;»

«Το ξέρω.»

«Να είμαστε ευτυχισμένοι λοιπόν, που εμείς μπορούμε και βιώνουμε τέτοια αισθήματα.»

«Χριστέ μου, πόσο υπέροχος είσαι!» Του είπε, τον αγκάλιασε και τον φίλησε ξανά.

«Μπα, χάλια, είμαι. Κοντός, άσχημος και χοντρός. Αλλά εσύ, είσαι μία θεά. Το κορμί σου δεν παίζετε κορίτσι μου.»

«Μην ξανακούσω να αποκαλέσεις ξανά έτσι τον εαυτό σου. Και ελπίζω να κάνεις πλάκα. Για μένα είσαι κούκλος, θεός. Μου έδωσες τόσα πολλά. Τόσα που δεν περίμενα, ποτέ να νοιώσω. Και μου φέρθηκες τόσο καλά.»

«Ωραία. Τι θα έλεγες τώρα για ένα άλλο γύρο, πριν έρθει η κόρη μου και μας πιάσει στα πράσα!» Της είπε και γέλασε.

Δεν του απάντησε. Έσκυψε πάνω του και άρχισε να του κάνει στοματικό έρωτα. Μετά πήρε θέση στα τέσσερα. Ο Μενέλαος πήγε από πίσω της. Σάλιωσε το πέος του και μπήκε μέσα της δυνατά. Έκαναν ένα δυνατό έρωτα και τελείωσαν και οι δύο ταυτόχρονα. Μετά εκείνη, βάλθηκε να γλύφει και να καθαρίζει το πέος του.

Πάλι δίψασαν και ο Μενέλαος πήγε και έφερε παγωμένες λεμονάδες από το ψυγείο.

Τις ήπιαν και μετά ντύθηκαν.

«Δεν θέλω να πάω σπίτι μου.» Του είπε ναζιάρικα. «Δεν θέλω να φύγω από κοντά σου. Θέλω να κοιμηθούμε μαζί. Να με έχεις αγκαλιά όλη την νύχτα. Αλλά μάλλον αυτό δεν γίνεται, έτσι;»

«Και ποιος σου είπε ότι δεν γίνεται!» Της απάντησε.

«Και η κόρη σου; Τι θα πει;»

«Η Έμα, η κόρη μου, είναι εξελιγμένο παιδί. Από την αρχή έχουμε καθορίσει ορισμένους κανόνες. Έχει αποδεχτεί ότι υπάρχει ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Βέβαια, είναι αλήθεια ότι τα δύο χρόνια που μένει μαζί μου, δεν έχω κάνει σοβαρό δεσμό και δεν έχει δει γυναίκα στο σπίτι. Αλλά πάντα υπάρχει η πρώτη φορά.»

«Σοβαρά; Θέλεις να μου πεις ότι δεν υπάρχει θέμα να με δει και να μείνω εδώ;»

«Σοβαρότατα. Αυτό θέλω να πω. Και επειδή την ξέρω, θα σε συμπαθήσει αμέσως. Άσε δε, που μπορεί να έχετε και ένα κοινό σημείο.»

«Αλήθεια; Ποιό;»

«Φέτος πηγαίνει δευτέρα Λυκείου και πρέπει να διαλέξει κατεύθυνση. Το έχουμε συζητήσει και η Αρχιτεκτονική είναι μέσα στις επιλογές της. Την γοητεύει η ιδέα της δημιουργίας και σχεδιάζει από μικρή.»

«Μπράβο. Δεν μπορείς να φανταστείς πόσο χαίρομαι. Πιστεύω ότι μπορώ να την βοηθήσω πολύ.»

«Είδες, λοιπόν. Οπότε εάν θέλεις να μείνεις, μένεις χωρίς πρόβλημα.»

«Εντάξει. Επειδή όμως αρχίζω και αισθάνομαι διάφορα πράγματα, μπορούμε για λίγο να μιλήσουμε σοβαρά;»

«Φυσικά. Σε ακούω.»

«Θα ήθελα να με ακούσεις προσεκτικά, χωρίς να με διακόψεις. Αυτό εμένα δεν μου έχει ξανασυμβεί. Και εννοώ δύο πράγματα. Από την μία, αυτή η πληθώρα αισθημάτων και συναισθημάτων, που με έχει πλημμυρίσει. Από την άλλη η προσέγγιση και το υπέροχο φέρσιμο σου. Έχεις μπει μέσα στα κύτταρα μου και δεν μπορώ να ζήσω πλέον χωρίς εσένα. Είμαι τρελή και παλαβή για σένα και δεν διστάζω να το παραδεχτώ. Και αυτό για μένα, είναι πρωτόγνωρο. Όσοι με γνωρίζουν καλά, μπορούν να στο διαβεβαιώσουν. Δεν ξέρω για τα δικά σου αισθήματα, αλλά ήθελα να ξέρεις τα δικά μου.»

Λέγοντας αυτά σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε διστακτικά στα μάτια. Διέκρινε ένα φόβο στο βλέμμα της. Την αγκάλιασε και την φίλησε γλυκά.

«Χαίρομαι πάρα πολύ, που μου τα είπες όλα αυτά. Φυσικά χαίρομαι περισσότερο για αυτά που μπόρεσα να σου δώσω. Θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω, ότι τα αισθήματα είναι αμοιβαία. Και για εμένα είναι κάτι πρωτόγνωρο. Και το ένοιωσα με το πρώτο βλέμμα σου. Και βεβαίως και εγώ θέλω να είμαι συνέχεια μαζί σου.»

«Αγάπη μου, σοβαρά; Μπορώ να σε λέω αγάπη μου, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά και μπορείς, λατρεία μου. Μπορείς να με λες όπως θέλεις και όπως αισθάνεσαι.»

«Τέλεια. Άρα είμαστε μαζί. Άρα έχουμε σχέση.»

«Μαζί χαρά μου. Εάν το θέλεις είμαστε μαζί. Και θα είμαστε μαζί για όσο το θέλουμε.»

«Και μπορούμε να το ανακοινώσουμε; Ή μήπως βιάζομαι;»

«Εάν θέλεις το ανακοινώνουμε. Και δεν βιάζεσαι. Κάνε ότι λέει η καρδιά σου. Εγώ αυτό που θέλω, είναι να μην κάνουμε πράγματα που δεν θέλουμε. Επίσης σιχαίνομαι τα πρέπει.»

«Και τι θα πούμε στην κόρη σου, τώρα που θα έρθει;»

«Τι θέλεις να της πούμε;»

«Εννοώ, μπορούμε να της το πούμε; Ότι είμαστε μαζί.»

«Κατάλαβα. Άστο πάνω μου.»

«Ωραία. Αφού θα μείνω σήμερα εδώ, να πάμε να φέρουμε τις βαλίτσες μου για να έχω κάτι να βάλω;»

«Και βέβαια, πάμε.»

Πήγαν στο αυτοκίνητο του και μετέφεραν και τις δικές της βαλίτσες στην Κρεβατοκάμαρα του.

Η ώρα ήταν σχεδόν δέκα, οπότε κάθισαν στο Καθιστικό και περίμεναν την Έμα.

Η Έμα ήρθε λίγο μετά τις δέκα. Άνοιξε με τα κλειδιά της, μπήκε μέσα και προχώρησε στο Καθιστικό. Πρώτα είδε την Ελένη και μετά τον Μενέλαο.

Χαμογέλασε αμήχανα και πήγε και φίλησε τον Πατέρα της.

«Γεια σου, Χαρά μου.» Της είπε εκείνος και την φίλησε. «Να σου συστήσω την Ελένη. Ήμασταν μαζί στον Γάμο και μου έκανε παρέα στο ταξίδι της επιστροφής.»

Η Έμα της χαμογέλασε και την χαιρέτησε με μία ελαφρά χειραψία. Μετά πήγε και κάθισε στον διπλανό καναπέ. Την κοίταξε διακριτικά, προσπαθώντας να καταλάβει τι συμβαίνει. Ποτέ άλλοτε δεν είχε δει γυναίκα στο Σπίτι.

«Η Ελένη, ξέρεις, είναι Αρχιτεκτόνισσα.» Συνέχισε ο Μενέλαος. «Και από ότι έχω καταλάβει, θα πρέπει να είναι πολύ καλή.»

«Σοβαρά;» Είπε η Έμα και το πρόσωπο της φωτίστηκε.

Ο πάγος, είχε σπάσει.

«Δεν ξέρω εάν είμαι καλή. Θα το κρίνουν οι άλλοι αυτό.» Απάντησε χαμογελώντας η Ελένη.

«Πες μου τι έχεις κτίσει;» Ρώτησε ανυπόμονα η Έμα.

Ο Μενέλαος, κάτι πήγε να πει, αλλά η Ελένη δεν τον άφησε.

«Καλύτερα να σου δείξω και εσύ θα κρίνεις.» Είπε στην Έμα.

Πήγε μέσα στην Κρεβατοκάμαρα για να φέρει τον φορητό της υπολογιστή.

Η Έμα βρήκε ευκαιρία και τον ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Τρέχει κάτι μεταξύ σας;»

«Νομίζω πως Ναι. Θα δείξει.» Της απάντησε.

«Πολύ ωραία Γυναίκα. Και επιστήμονας. Μου αρέσει!»

«Μήπως έχεις πρόβλημα;» Την ρώτησε.

«Εγώ τι πρόβλημα να έχω. Δική σου ζωή είναι.» Του απάντησε χαμογελώντας.

Η Ελένη επέστρεψε με το φορητό της υπολογιστή. Τον άναψε και τις έδειξε φωτογραφίες από διάφορα κτίρια που είχε σχεδιάσει και οικοδομήσει. Η αλήθεια ήταν ότι ήταν πολύ εντυπωσιακά. Κυρίως ένα ολόκληρο συγκρότημα από κατοικίες που είχε χτίσει στην Ελβετία. Αυτό το συγκρότημα είχε κερδίσει το βραβείο Καινοτομίας για το 2006.

Η Έμα, αλλά και ο Μενέλαος, ήταν πολύ εντυπωσιασμένοι. Δεν περίμεναν και οι δύο να είναι τόσο καλή. Και διάσημη επίσης. Η Έμα έκανε μία αναζήτηση στο Internet και τα αποτελέσματα ήταν ακόμη πιο εντυπωσιακά. Η Ευρωπαϊκή Ένωση Αρχιτεκτόνων την είχε μέσα στην πρώτη δεκάδα των Αρχιτεκτόνων της Ευρώπης. Ανάφερε και ορισμένες διακρίσεις, τις οποίες η Ελένη δεν τις είχε πει καν.

Η Έμα, άρχισε να της κάνει βροχή από ερωτήσεις σχετικά με το επάγγελμα της. Ο Μενέλαος της είπε να είναι πιο διακριτική και να μην την κουράζει, αλλά ούτε που του έδωσε σημασία. Η Ελένη, διευκρίνισε ότι δεν είχε πρόβλημα και απάντησε όσο πιο καλά μπορούσε στις ερωτήσεις της.

Πέρασαν αρκετή ώρα, έτσι. Κάποια στιγμή, ο Μενέλαος, υπενθύμισε ευγενικά στην Έμα, ότι αύριο έχει σχολείο και θα πρέπει να ξυπνήσει νωρίς.

Η Έμα, το κατάλαβε και σταμάτησε τις ερωτήσεις. Ρώτησε την Ελένη εάν θα την ξαναδεί. Και εκείνη της απάντησε, ότι εάν ήθελε μπορούσε να την βλέπει συνέχεια. Μετά με ένα πονηρό χαμόγελο, την ρώτησε εάν θα έμεινε εκεί το βράδυ. Η Ελένη, επίσης χαμογελώντας, την ρώτησε εάν εκείνη ήθελε να μείνει εκεί το βράδυ, ή είχε κάποιο θέμα.

«Εγώ τι θέμα, να έχω.» Της απάντησε. «Χαρά μου να βλέπω τον Μπαμπά μου, χαρούμενο. Και είναι η πρώτη φορά, ξέρεις, που τον βλέπω έτσι. Σε αυτό το Σπίτι, κάνουμε συλλογή από προβλήματα.»

«Ε, αφού είναι έτσι, τότε θα μείνω. Και αύριο το απόγευμα θα συνεχίσουμε την συζήτηση μας.»

«Μετά βέβαια, από τα μαθήματα που θα έχει κάνει ήδη, η Έμα.» Διευκρίνισε ο Μενέλαος.

«Φυσικά.» Συμφώνησε και η Ελένη.

Έτσι, συμφώνησαν όλοι να τα πούνε ξανά αύριο το βραδάκι.

«Ωραία, λοιπόν. Εγώ πάω για ύπνο. Ελένη μου, χάρηκα πάρα πολύ. Θα σε ξαναδώ αύριο. Καληνύχτα.»

Πήγε και φίλησε τον Πατέρα της και μετά αγκάλιασε και φίλησε και την Ελένη. Την αγκάλιασε και την φίλησε και εκείνη.

«Και φρόνιμα, έτσι.» Τους είπε γελώντας και πήγε στο δωμάτιο της.

«Είναι πολύ καλό παιδί. Θα πρέπει να έχεις ασχοληθεί πολύ μαζί της. Και έχεις κάνει καλή δουλειά.» Του είπε.

«Το ελπίζω.» Της απάντησε.

Κάθισαν στον Καναπέ και η Ελένη έγειρε επάνω του. Χαλάρωσαν, χωρίς να μιλάνε.

Μετά από ώρα, πήγαν στην Κρεβατοκάμαρα του. Γδύθηκαν και γυμνοί ξάπλωσαν στο κρεβάτι του. Έκαναν έρωτα, τρυφερά και απαλά, σαν παλιοί εραστές.

Ο Μενέλαος της εξήγησε ότι το πρωί, θα ξυπνούσε νωρίς για να πάει την Έμα, στο σχολείο. Μετά θα γύριζε και θα ερχόταν πάλι στο κρεβάτι τους. Την φίλησε, την καληνύχτισε και κοιμήθηκαν.

3. Μία Καινούργια Μέρα!

Όπως έκανε κάθε ημέρα, ξύπνησε στις επτά και τέταρτο. Πήγε στο μπάνιο, ντύθηκε και ξύπνησε την Έμα. Μετά στις οκτώ την πήγε στο Σχολείο της και γύρισε πίσω στο Σπίτι.

Η Ελένη κοιμόταν ακόμη. Κάθισε για λίγο και την κοίταξε. Είχε μία αγγελική έκφραση στο ευγενικό πρόσωπο της. Μπήκε σε πειρασμό και σήκωσε το σεντόνι. Κοιμόταν ολόγυμνη και ήταν τόσο όμορφη και προκλητική. Του μπήκαν διάφορες ιδέες, αλλά πειθάρχησε και την άφησε να κοιμηθεί. Άφησε την πόρτα της Κρεβατοκάμαρας, μισάνοιχτη για να την ακούσει εάν ξυπνήσει.

Πήγε στην Κουζίνα και έκανε ένα φλιτζάνι Τσάι. Μετά πήγε στο Καθιστικό. Έκανε με το μυαλό του μία αναδρομή σε όλα αυτά που είχαν συμβεί, το διήμερο που πέρασε.

Προς στιγμή, αναρωτήθηκε εάν είχαν συμβεί πραγματικά. Ήταν πολύ καλά για να είναι αλήθεια. Αλλά η Ελένη εξακολουθούσε να είναι εκεί. Και ήταν η ζωντανή απόδειξη, ότι όντως είχαν συμβεί όλα και δεν ήταν στην φαντασία του.

Σηκώθηκε και πήγε πάλι στην Κρεβατοκάμαρα. Έριξε μία ματιά στο κρεβάτι και την ξαναείδε. Ευτυχώς ήταν ακόμη εκεί. Και κοιμόταν σε μία φοβερά προκλητική στάση. Πειθάρχησε και πάλι στις ορέξεις του και γύρισε στο Καθιστικό.

Προσπάθησε να βάλει σε τάξη τις σκέψεις του. Σήμερα καθώς και αύριο δεν είχε κάποιες εξωτερικές εργασίες. Οπότε ήταν ελεύθερος να διαθέσει τον χρόνο του, όπως ήθελε. Είχε βέβαια, κάποια πράγματα που έπρεπε να κάνει. Θα τα έκανε στο Γραφείο που διατηρούσε στο Σπίτι του. Και δεν θα τον απασχολούσαν για πολύ.

Σκέφτηκε την Ελένη. Βασικά έπρεπε να την πάει στο Σπίτι της. Τι θα έκαναν, δεν ήξερε. Αυτό που ήξερε, ήταν η έντονη επιθυμία που ένοιωθε να είναι συνέχεια μαζί της. Το αν αυτό ήταν εφικτό ή όχι, ήταν μία άλλη ιστορία. Δεν ήξερε το πρόγραμμα της, δεν ήξερε τις συνήθειες της. Συνειδητοποίησε ότι δεν ήξερε σχεδόν τίποτα για αυτή.

Πήγε στο Γραφείο του και έκανε μία έρευνα στο Διαδίκτυο για την Ελένη. Και βρήκε πολύ υλικό. Και το επαγγελματικό της προφίλ και αρκετές προσωπικές πληροφορίες στα Social Media. Ακόμη πολλές φωτογραφίες, από εκδηλώσεις κυρίως. Βρήκε και ορισμένα στοιχεία από την εμπλοκή της στην υπόθεση του πρώην συζύγου της, που τώρα ήταν φυλακή. Και από ότι διάβασε θα έμενε μέσα για πολλά χρόνια ακόμη. Εκτός από την αρχική ποινή, είχε δικασθεί ξανά γιατί είχε τραυματίσει σοβαρά ένα συγκρατούμενο του στις Φυλακές.

Το επαγγελματικό της προφίλ, ήταν κάτι παραπάνω από αξιόλογο. Πολλές διακρίσεις και πολλά Project. Τα περισσότερα Οικιστικά. Και όλα πολυτελούς κατασκευής και με πολλές καινοτομίες. Σκέφτηκε τότε ότι όλα αυτά θα είχαν μεγάλες αμοιβές. Άρα θα ήταν οικονομικά εύρωστη. Όχι ότι αυτό έπαιζε κάποιο ρόλο. Απλά ήταν μία σκέψη. Και μία ανακούφιση επίσης σε σχέση με την δική του κατάσταση. Τουλάχιστον δεν θα ένωναν, την φτώχια τους. Στην σκέψη, αυτή χαμογέλασε. Είδε επίσης ότι ασχολούταν και με τα καλλιτεχνικά. Και συγκεκριμένα με την Γλυπτική. Ήξερε και άλλους Αρχιτέκτονες που ήταν διάσημοι Γλύπτες. Η Ελένη είχε κάνει δύο ατομικές εκθέσεις και είχε και άλλες δύο συμμετοχές σε διάσημες Biennale. Ακόμη ένα βραβευμένο έργο της, είχε τοποθετηθεί σε ένα πάρκο στον καλύτερο δρόμο της Ζυρίχης. Ήταν πολύ αξιόλογη, λοιπόν.

Και το θεμελιώδες ερώτημα, επέστρεψε. Αυτή η διάσημη, αξιόλογη, πανέμορφη γυναίκα, κοιμόταν στο κρεβάτι του. Μετά από την καλύτερη ερωτική συνεύρεση που είχε ποτέ του. Τι ζητούσε λοιπόν, από εκείνον;

Πειθάρχησε στις ανασφαλείς σκέψεις του. Και μετά έδωσε την απάντηση. Έπρεπε τώρα, μόλις ξυπνούσε η Ελένη να επιβεβαιώσει ότι ήταν και η σωστή.

Συνέχισε να βλέπει για λίγο ακόμη, διάφορα πράγματα για εκείνη, στο διαδίκτυο. Όπως το περίμενε, εκτός από επαγγελματικές και κοινωνικές συναναστροφές, δεν βρήκε τίποτα άλλο

που να είχε σχέση με την προσωπική της ζωή. Άρα μάλλον ίσχυαν εκείνα που του είχε πει.

Τώρα αναπόφευκτα, άρχισε να κάνει σκέψεις και προβληματίσθηκε σχετικά με το μέλλον της σχέσης τους. Εφόσον βέβαια υπήρχε σχέση και είχε και μέλλον. Άλλο ένα θέμα που θα έπρεπε να ξεκαθαρίσει όταν θα ξυπνούσε η Ελένη.

Προσπάθησε πάλι να σκεφτεί θετικά και να απομονώσει τις αρνητικές σκέψεις του. Αυτή την φορά, δεν άντεξε στο πειρασμό και πήγε πάλι στην Κρεβατοκάμαρα του.

Η Ελένη εξακολουθούσε να κοιμάται σαν άγγελος. Ένας προκλητικός άγγελος. Ένοιωσε μία πολύ έντονη ερωτική επιθυμία.

Έβγαλε τα ρούχα του και ξάπλωσε, γυμνός και εκείνος, δίπλα της. Άρχισε να την χαϊδεύει. Απαλά και πολύ τρυφερά. Ξεκίνησε από τον λαιμό της και πέρασε στα υπέροχα στήθη της. Δύο από τα καλύτερα στήθη που είχε δει ποτέ του. Και είχε δει πάρα πολλά. Ήταν γνωστός λάτρης του μεγάλου γυναικείου στήθους. Ήταν μεγάλα, αλλά παρόλο το μέγεθος τους, ήταν ολοστρόγγυλα και το πιο σημαντικό, σφριγηλά και καθόλου χαλαρωμένα. Δεν τον ένοιαζε καθόλου, εάν είχε βοηθήσει και η επιστήμη σε αυτό. Για εκείνον μετρούσε μόνον το αποτέλεσμα. Και το αποτέλεσμα ήταν υπέροχο.

Ασχολήθηκε αρκετή ώρα με το στήθος της. Η Ελένη άλλαξε στάση. Γύρισε ανάσκελα και μισάνοιξε τα πόδια της. Του προσέφερε έτσι μία καταπληκτική θέα. Και διευκόλυνε το έργο του. Αργά και απαλά κατέβηκε στην κοιλιά της και μετά στο εφηβαίο της. Άρχισε να της το χαϊδεύει. Η Ελένη, ανταποκρίθηκε με έναν ελαφρύ αναστεναγμό. Προσεκτικά άνοιξε το αιδοίο της. Η γνωστή κλειτορίδα εμφανίστηκε από μόνη της. Σάλιωσε τα δάχτυλα του και άρχισε να παίζει μαζί της. Εκείνη ανταποκρίθηκε στο χάδι του. Ταυτόχρονα διέκρινε σταγόνες υγρασίας μέσα στο αιδοίο της. Θα έπρεπε να είχε ερεθιστεί πολύ. Προσεκτικά πάντα, αντικατέστησε τα δάχτυλα του, με το πέος του. Στην αρχή το ακούμπησε στην κλειτορίδα της και άρχισε να παίζει μαζί της. Μετά σιγά σιγά άρχισε να μπαίνει

μέσα της. Ήταν πολύ υγρή και η αίσθηση του κόλπου της ήταν κυριολεκτικά βελούδινη.

Ξεκίνησε μία αργή, αισθαντική, παλινδρομική κίνηση. Η Ελένη, αναρίγησε. Η αναπνοή της επιταχύνθηκε και έγινε κοφτή. Ο Μενέλαος επιτάχυνε την κίνηση του. Τώρα της έκανε κανονικά έρωτα. Τρυφερά, αλλά έντονα. Η Ελένη, ανταποκρίθηκε στην κίνηση του. Αναστέναζε ελαφριά, αλλά ακόμη δεν είχε ανοίξει τα μάτια της. Κράτησε για μερικά λεπτά ακόμη. Μετά με έναν βαθύ αναστεναγμό, τελείωσε.

Ο Μενέλαος, ένοιωσε τους σπασμούς της ηδονής στα τοιχώματα του κόλπου της. Ταυτόχρονα ένοιωσε τον κόλπο της να στενεύει και να αγκαλιάζει το πέος του. Δεν άντεξε περισσότερο, τραβήχτηκε από μέσα της και τελείωσε στην κοιλιά της. Μετά απέμεινε να την κοιτάζει.

Η Ελένη, άνοιξε σιγά τα μάτια της και τον τράβηξε επάνω της. Τον φίλησε και του είπε, με μία βαθιά νυσταγμένη φωνή:

«Το καλύτερο ξύπνημα, που μου έχουν κάνει ποτέ!» Τον φίλησε ξανά.

Την φίλησε και εκείνος και την αγκάλιασε. Έμειναν αρκετή ώρα, έτσι αγκαλιασμένοι. Μετά σηκώθηκαν και η Ελένη πήγε στο Μπάνιο. Έκανε ένα γρήγορο ντους, φόρεσε ένα μπουρνούζι που της έδωσε ο Μενέλαος και πήγαν μαζί στην Κουζίνα.

«Πεινάω σαν λύκος!» Του είπε.

«Να σου φτιάξω πρωινό;» Την ρώτησε.

«Και βέβαια.» Του απάντησε.

«Αλλά δεν ξέρω, τι ακριβώς θέλεις να φας. Και νομίζω, ότι δεν έχω και τόσα πολλά πράγματα.»

«Άσε εμένα, να δω. Μην σε απασχολεί.»

Πήγε στην Κουζίνα, άνοιξε το Ψυγείο και μετά άρχισε να ψάχνει τα ντουλάπια του.

«Λοιπόν, έχεις αυγά, ψωμί του τοστ, βούτυρο, μέλι, γάλα, πορτοκάλια. Ότι πρέπει για ένα πλούσιο πρωινό. Κοίτα να δεις τι θα κάνω.» Του είπε χαμογελώντας.

Χτύπησε με το σύρμα, μερικά αυγά και έβαλε μέσα φέτες του τοστ και μούσκεψαν. Μετά τις τηγάνισε. Έστυψε πορτοκάλια και άλειψε φέτες με βούτυρο και μέλι.

Ο Μενέλαος της έκανε Εσπρέσο και Τσάι για τον ίδιο. Το πλούσιο πρωινό τους ήταν έτοιμο.

«Εκτός από πανέμορφη, διάσημη και ταλαντούχα, είσαι και καλή μαγείρισσα!» Της είπε.

«Σιγά καλέ.» Του απάντησε γελώντας. «Επειδή έψησα δύο γαλλικά τοστ, δεν σημαίνει ότι είμαι και καλή στην Μαγειρική. Αν και είναι γεγονός, ότι εάν θέλω να ασχοληθώ, τα καταφέρνω. Αλλά δεν μου αρέσει η Κουζίνα. Οπότε δεν το κάνω συχνά.»

Έφαγαν το πρωινό του και μετά πήγαν στο Καθιστικό.

«Θα πρέπει να μιλήσουμε.» Του είπε σοβαρά.

«Είμαι όλος αυτιά.» Της απάντησε.

«Αρχικά θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω ότι, ότι είπα χθες το βράδυ το εννοούσα. Κάθε λέξη. Και μην μου πεις ότι δεν αναρωτιόσουν για αυτό;»

«Σε ευχαριστώ πολύ, καλή μου. Η αλήθεια είναι ότι έκανα μερικές σκέψεις. Και σε ευχαριστώ ξανά, που πρόλαβες τις ερωτήσεις μου.»

«Δεν θέλω να έχεις ανασφάλειες. Και η αλήθεια είναι ότι δεν σου έχω πει και πολλά για εμένα. Μπορείς λοιπόν, να με ρωτήσεις ότι θέλεις.»

«Δεν σου κρύβω, ότι το πρωί, πριν ξυπνήσεις, έκανα μία μικρή έρευνα για σένα, στο Διαδίκτυο. Και ένοιωσα λίγο δέος.»

«Αχ, αυτό το Internet. Τελικά κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί. Και τι συμπέρασμα έβγαλες;»

«Ότι είσαι πολύ αξιόλογη, έχεις κάνει θαυμάσια πράγματα και εγώ είμαι πολύ μικρός και ασήμαντος δίπλα σου.»

«Άντε πάλι οι ανασφάλειες. Λοιπόν, άκουσε με. Σοβαρά τώρα. Θα τα πω, μία φορά και δεν θα ήθελα να τα επαναλάβω. Ποτέ. Εντάξει;»

«Εντάξει.»

«Χθες, μου έδωσες τόσα όσα δεν μου έχει δώσει ποτέ κανένας. Και είναι ανεκτίμητα. Δεν έχει καμία σημασία ποιος είσαι και ποια είμαι. Τα υλικά αγαθά μπροστά στα αισθήματα δεν έχουν καμία αξία. Ένοιωσα την απόλυτη ταύτιση μαζί σου. Όλο μου το είναι έχει γίνει ένα με σένα. Και δεν μπορώ να διανοηθώ ότι θα μπορούσα να σε αποχωριστώ ή να ζήσω μακριά σου. Εμείς οι δυο έχουμε γίνει ένα. Να το θυμάσαι αυτό. Όλα τα υπόλοιπα είναι λεπτομέρειες. Αυτό είναι η ουσία. Εφ' όσον φυσικά, νοιώθεις και εσύ το ίδιο. Δεν θα ήθελα να σου επιβάλω τα δικά μου αισθήματα.»

«Χαρά μου, χαίρομαι πάρα πολύ για αυτό. Και θα ήθελα να σε διαβεβαιώσω ότι και εγώ νοιώθω ακριβώς το ίδιο. Και το ένοιωσα από την πρώτη στιγμή.»

Σηκώθηκε, την πήρε αγκαλιά, την φίλησε και μόνο που δεν έβαλαν και οι δύο τα κλάματα.

«Ωραία, επειδή εγώ είμαι και πρακτικός άνθρωπος, έχω κάνει πολλές σκέψεις, που έχουν σχέση με την καθημερινότητα. Αλλά δεν μπορώ να στις πω, εδώ. Θα πρότεινα να ντυθούμε και να πάμε σπίτι μου. Εκεί θα σου πω τι έχω σκεφτεί. Μετά, το μεσημέρι πάμε και παίρνουμε την Έμα από το Σχολείο της και πάμε για φαγητό. Τα υπόλοιπα θα τα πούμε Σπίτι μου. Τι λες;»

«Συμφωνώ, απόλυτα. Πάμε.»

Πήγαν στην Κρεβατοκάμαρα του και ντύθηκαν. Μετά πήρε τις βαλίτσες της Ελένης, τις έβαλε στο αυτοκίνητο του και ξεκίνησαν για το Σπίτι της.

Το Σπίτι της Ελένης ήταν στο καλύτερο σημείο της Βούλας, πάνω από το Ασκληπιείο. Η περιοχή ήταν μέσα στο πράσινο. Όταν έφθασαν η Ελένη ενεργοποίησε την αυτόματη Γκαραζόπορτα και μπήκαν μέσα. Ήταν ένα μεγάλο οικόπεδο, πολύ μεγάλο, κάλυπτε ένα ολόκληρο οικοδομικό τετράγωνο. Γύρω είχε υψηλή περίφραξη από πέτρινο τοίχο. Μπήκαν σε ένα καταπράσινο κήπο που οδηγούσε σε μία μεγάλη Μονοκατοικία δύο επιπέδων. Στην Ανατολική πλευρά είχε Κλειστά Γκαράζ. Η Ελένη ενεργοποίησε την Γκαραζόπορτα ενός από αυτά και μπή-

καν μέσα. Οδηγούσε σε ένα Υπόγειο Γκαράζ, που είχε θέσεις για τουλάχιστον τέσσερα αυτοκίνητα. Δίπλα είχε ένα αρκετά καλά εξοπλισμένο Συνεργείο. Βγήκαν έξω από το Γκαράζ και έκλεισε την Γκαραζόπορτα.

«Μπορούμε να πάμε και από την εσωτερική πόρτα, αλλά σκέφτηκα να σου δείξω πρώτα τον χώρο.» Του είπε.

Πήγαν πάλι στον κήπο. Ο κήπος ήταν τεράστιος, σωστά δομημένος με κάθε λογής φυτά, λουλούδια και πράσινους θάμνους. Έδειχνε πολύ περιποιημένος, προφανώς από τον κατάλληλο επαγγελματία. Το Σπίτι ήταν τεράστιο. Το Ισόγειο είχε Νότιο Προσανατολισμό με υπερυψωμένα μπαλκόνια. Η Είσοδος είχε δύο σκάλες. Ο Αρχιτεκτονικός σχεδιασμός του, ήταν πρόσφατος. Όχι περισσότερο από μία δεκαετία. Παλιά είχε ασχοληθεί για λίγα χρόνια με το Real Estate και καταλάβαινε μερικά πράγματα. Είχε μεγάλα ανοίγματα και συνδύαζε παραδοσιακά υλικά, όπως Ξύλο και Πέτρα, αλλά με μοντέρνο σχεδιασμό. Και το αποτέλεσμα ήταν πολύ καλό.

Η Ελένη, τον πήρε από το χέρι και έκαναν τον γύρο του Σπιτιού. Στην πίσω πλευρά, υπήρχε μία πισίνα ολυμπιακών διαστάσεων. Το σχήμα της, δεν είχε καμία σχέση με το κλασικό παραλληλόγραμμο σχήμα. Είχε ακανόνιστο κυκλικό σχήμα, σαν να είχες ενώσει πολλές φυσαλίδες μαζί. Στο βάθος φαινόταν ένα κτήμα με πολλά δέντρα. Πολλά από αυτά οπορωφόρα. Περιμετρικά της Πισίνας υπήρχαν υποστηρικτικές δομές. Καθιστικό, Μπαρ, Μπάρμπεκιου κλπ. Και ορισμένοι αποθηκευτικοί χώροι.

Η Ελένη του εξήγησε ότι το Ισόγειο εξυπηρετούσε τον Κύκλο Ημέρας και ο Πρώτος Όροφος τον Κύκλο της Νύκτας. Οι Κρεβατοκάμαρες και ο Ξενώνας, βρισκόταν στον Πρώτο Όροφο. Ακόμη στο Κτήμα υπήρχε άλλη μία αυτόνομη Μονοκατοικία 100 τμ.

Ολοκλήρωσαν τον γύρο του Σπιτιού και πήγαν στην Κύρια Μπροστινή Είσοδο. Η Πόρτα ήταν Μεταλλική στο χρώμα του Ξύλου. Δίπλα είχε μία κονσόλα με πληκτρολόγιο και Θυροτη-

λεόραση. Η Ελένη έβαλε μία κάρτα σε μία υποδοχή και μετά τον αντίχειρα της σε μία άλλη. Η Πόρτα άνοιξε.

Μπήκαν σε ένα μεγάλο χώρο. Στο κέντρο του Χώρου, προφανώς Σαλόνι και Καθιστικό υπήρχε η έκπληξη. Ένα τεράστιο πλατάνι. Το Ύψος του θα έπρεπε να ήταν τουλάχιστον δέκα μέτρα. Και ο κορμός του τεράστιος. Του θύμισε τα τεράστια πλατάνια που έβλεπε στην Πλατεία των Μηλιών στο Πήλιο. Το Πλατάνι διαπερνούσε όλο το κτίριο καθ' ύψος. Στην κορυφή υπήρχε μία γυάλινη οροφή και ο ήλιος έλουζε το χώρο και το δέντρο. Όλα ήταν δομημένα γύρω από το Πλατάνι. Τα φύλλα του ήταν καταπράσινα.

Η Ελένη, χαμογέλασε από την έκπληξη του. Τον έβαλε να καθίσει στο καθιστικό που ήταν δίπλα στις Μπαλκονόπορτες. Έφερε Λεμονάδες από την Κουζίνα και άρχισε να του λέει για το Σπίτι.

Το Σπίτι καθώς και όλο τον χώρο, τον είχε σχεδιάσει εκείνη. Ως και την παραμικρή λεπτομέρεια. Πριν από δεκατέσσερα χρόνια, βρήκε τον χώρο και με τα χρήματα που είχε κερδίσει από διάφορα Οικιστικά Project που είχε κάνει στην Ελβετία, τον αγόρασε και άρχισε σιγά σιγά να τον διαμορφώνει. Της πήρε σχεδόν 6 χρόνια για να τα τελειώσει όλα. Το Πλατάνι, μαζί με άλλα δέντρα, υπήρχε στο κτήμα. Λυπήθηκε να το κόψει. Σε συνεργασία με ένα φίλο της Γεωπόνο, σκέφτηκαν την λύση. Και όλος ο σχεδιασμός του Σπιτιού έγινε γύρω από το Πλατάνι. Το όλο σχέδιο πέτυχε. Το Πλατάνι όχι μόνον επιβίωσε, αλλά τα τελευταία χρόνια ήταν στα καλύτερα του. Φυσικά με συνεχή φροντίδα και επίβλεψη.

Του πρότεινε να συνεχίσουν την ξενάγηση στο υπόλοιπο Σπίτι. Ο κάθε όροφος ήταν περίπου 300 τμ. Στο Ισόγειο εκτός από το μεγάλο Σαλόνι και Καθιστικό, είχε την Κουζίνα, την Τραπεζαρία, ένα μεγάλο Γραφείο Σχεδιαστήριο της Ελένης, μία Βιβλιοθήκη, ένα Play Room με Home Cinema και κάποιους βοηθητικούς χώρους. Υπήρχαν ακόμη δύο υπόγεια. Το ένα το είχαν δει. Ήταν οι χώροι των αυτοκινήτων. Το άλλο είχε

βοηθητικούς και αποθηκευτικούς χώρους. Στον Πρώτο Όροφο υπήρχαν τρεις Κρεβατοκάμαρες, όλες Master, και ο Ξενώνας.

Τον πήρε πάλι από το χέρι και τον οδήγησε στην σκάλα που οδηγούσε στον Πρώτο Όροφο. Του εξήγησε ότι στο Σπίτι υπήρχαν επίσης δύο Ανελκυστήρες, αλλά εκείνη χρησιμοποιούσε κυρίως τις σκάλες. Ανέβηκαν επάνω και τον οδήγησε πρώτα στην Κρεβατοκάμαρα της.

Ήταν τεράστια. Στο μέγεθος μεσαίου διαμερίσματος. Είχε ένα τεράστιο κρεβάτι, Καθιστικό με δύο Καναπέδες, Μπουντουάρ, Γραφείο και δύο Μπάνια. Το ένα με Υδρομασάζ. Μετά τον πήγε και στις άλλες δύο Κρεβατοκάμαρες. Ήταν εξίσου μεγάλες, αλλά με ένα μπάνιο και χωρίς Γραφείο. Και ο Ξενώνας επίσης μεγάλος. Αυτός είχε ένα Μπάνιο και Γραφείο.

Ξαναγύρισαν στην Κρεβατοκάμαρα της.

«Πως σου φαίνεται;» Τον ρώτησε.

«Δεν έχω λόγια.» Της απάντησε. «Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο σπίτι. Τόσο μεγάλο, με τέτοια υψηλή αισθητική και τόσο όμορφο.»

«Σε ευχαριστώ πολύ. Δεν σου είπα ότι όλα εδώ μέσα, ακόμη και τα έπιπλα και τον εξοπλισμό της Κουζίνας, τα έχω σχεδιάσει εγώ. Έγιναν όλα κατά παραγγελία. Και είναι μοναδικά.»

«Αγάπη μου, δεν βρίσκω πραγματικά λόγια. Και αν δεν φοβούμουν να μην με παρεξηγήσεις, θα έλεγα ότι νοιώθω τόσο μικρός και τόσο ασήμαντος.»

«Μην το ξαναπείς, αυτό.» Του είπε θυμωμένα. «Δεν σου έδειξα το σπίτι μου, για να νοιώσεις άσχημα. Το αντίθετο έχω στο μυαλό μου.»

Τον αγκάλιασε, τον φίλησε με πάθος και τον οδήγησε στο Κρεβάτι.

«Στο Σπίτι αυτό μετακόμισα πριν από οκτώ χρόνια. Ξέρεις πόσες φορές έχω κάνει έρωτα σε αυτό το Κρεβάτι;»

«Πόσες;» Ρώτησε.

«Τρεις. Και αυτές δεν ήταν οι καλύτερες. Θα ήθελα λοιπόν, να τις διαγράψω από την μνήμη μου και να τις αντικαταστήσω με την απόλυτη εμπειρία.»

Άρχισε να τον γδύνει. Όταν τον άφησε ολόγυμνο, σηκώθηκε από πάνω του και του είπε:

«Μην κουνηθείς. Έρχομαι αμέσως.»

Απομακρύνθηκε προς το μέρος που πιθανόν ήταν οι ντουλάπες της. Μετά πήγε στο Μπάνιο.

Σε λίγο βγήκε και πλησίασε το Κρεβάτι. Δεν πίστευε στα μάτια του. Είχε φορέσει κόκκινα ερεθιστικά εσώρουχα. Τα είχε συνδυάσει με μαύρες μεταξωτές ζαρτιέρες, κόκκινες δικτυωτές κάλτσες και μαύρες δεκατετράποντες γόβες.

Αργά και αισθησιακά ήρθε κοντά του. Άρχισε να τον χαϊδεύει σε όλο του το κορμί.

«Αυτή την φορά, θα σε περιποιηθώ εγώ.» Του είπε.

Και τον περιποιήθηκε. Έκαναν τα πάντα. Όλα αυτά που ήθελε πάντα να κάνει με μία γυναίκα, αλλά ποτέ δεν είχε τολμήσει. Η Ελένη αποδείχτηκε η τέλεια ερωμένη. Δεν είχε καμία σχέση με οποιαδήποτε άλλη γυναίκα, είχε γνωρίσει. Ούτε καν με την Ελένη της χθεσινής ημέρας. Ήταν σαν να είχε απελευθερωθεί εντελώς. Έκαναν έρωτα με τις ώρες και τελείωσαν πολλές φορές.

«Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ ότι ήταν δυνατόν να τελειώσω τόσες πολλές φορές συνέχεια!» Του είπε.

«Ήσουν φανταστική, καρδιά μου!» Της απάντησε.

«Δεν ήμουν μόνον εγώ. Δεν το έκανα μόνη μου, ξέρεις.» Είπε γελώντας. «Και θα σου πω, κάτι που τότε με είχε πειράξει πολύ. Και έκανα καιρό να το ξεπεράσω. Αλλά τώρα μου φαίνεται γελοίο.»

«Τι εννοείς;» Την ρώτησε απορημένος.

«Λοιπόν, άκου. Εγώ πάντα από μικρή, είχα ψώνιο με τα ωραία εσώρουχα. Μετά όταν μεγάλωσα και με τις ψηλοτάκουνες γόβες. Πριν από πολλά χρόνια, δεν θα ήμουνα καν 30, είχα ένα δεσμό με ένα σοβαρό δικηγόρο. Το σεξ μαζί του, ήταν λίγο ανιαρό και πολύ συνηθισμένο. Ένα Σάββατο, είχαμε πάει για φαγητό και μετά καταλήξαμε Σπίτι μου. Τότε σκέφτηκα για να κάνω λίγο πιο ενδιαφέρουσα την σεξουαλική μας ζωή, να ντυθώ με σέξι εσώρουχα κλπ. Όπως σήμερα. Μόλις παρουσιά-

στηκα μπροστά του, περίμενα την φυσιολογική αντίδραση που θα είχε κάθε άντρας. Αλλά όχι. Ποιος είδε τον θεό και δεν τον φοβήθηκε. Άρχισε να με βρίζει, μου είπε και εγώ δεν ξέρω τι και μετά βρόντηξε την πόρτα και έφυγε. Εγώ έμεινα αποσβολωμένη. Δεν ήξερα πώς να αντιδράσω. Όταν συνήλθα, έβαλα τα κλάματα. Ήταν από τις χειρότερες εμπειρίες μου. Φυσικά δεν τον ξαναείδα. Και το πήγαινα για σοβαρά, η βλαμμένη. Μετά από αυτό δεν το τόλμησα να το κάνω ξανά για κανένα.»

«Μωρό μου, φαίνεται ότι έκανες λάθος επιλογές. Και δεν ήσουν η μόνη ξέρεις. Κάποτε θα σου πω και εγώ παρόμοιες εμπειρίες μου.»

«Καταλαβαίνεις τώρα, πόσο σημαντικά είναι αυτά που μου δίνεις. Αυτά που ζούμε. Ξαναβρήκα την εμπιστοσύνη μου απέναντι στο ανδρικό φύλο.»

«Εκ μέρους του ανδρικού φύλου, σε ευχαριστώ.» Της είπε χαμογελώντας.

«Μην με κοροϊδεύεις. Είναι σημαντικό για μένα. Θέλω να έχω εμπιστοσύνη στους ανθρώπους.»

«Δεν σε κοροϊδεύω χαρά μου. Χιούμορ κάνω. Και εγώ το θεωρώ σημαντικό. Απλά θα πρέπει να προσέχουμε τους ανθρώπους, που επιλέγουμε να εμπιστευθούμε.»

«Αυτό πες το ξανά. Άκου τώρα, τι έχω σκεφτεί. Αλλά πρώτα πες μου τι ώρα σχολάει η Έμα.»

«Δύο και δέκα. Έχουμε ακόμη χρόνο. Σε ακούω.»

«Θα αρχίσω πρώτα με τις παραδοχές. Όπου δεν συμφωνείς να μου το πεις.»

«Εντάξει.»

«Θα μιλήσω εξ' ονόματος μου. Έχω πολλά και πολύ έντονα αισθήματα για σένα. Είμαι τρελή και παλαβή μαζί σου και δεν μπορώ να ζήσω μακριά σου. Ούτε για μερικές ώρες.»

«Και εγώ το ίδιο.» Την διαβεβαίωσε ο Μενέλαος.

«Σε ευχαριστώ πολύ. Για όλα αυτά θέλω να μείνουμε μαζί. Δεν γίνεται εσύ να είσαι στην Γλυφάδα και εγώ στην Βούλα. Θα σου πρότεινα λοιπόν, να έρθεις να μείνουμε, εδώ. Θα είναι και

δικό σου Σπίτι. Είμαι ακόμη διατεθειμένη εάν θέλεις, να σου γράψω το μισό. Τι λες;»

Ο Μενέλαος, την κοίταξε φανερά συγκινημένος. Μετά την αγκάλιασε και την φίλησε. Η Ελένη, τον κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά της. Όταν τον άφησε, συνέχισε.

«Και φυσικά, αυτό περιλαμβάνει και την Έμα.»

Ο Μενέλαος, την φίλησε ξανά.

«Αγάπη μου, γλυκιά. Με τιμά πολύ η πρόταση σου. Και περισσότερο με τιμά, το γεγονός ότι πρότεινες να μου μεταβιβάσεις την μισή περιουσία σου. Φυσικά, αυτό δεν πρόκειται να το δεχτώ ποτέ. Αλλά η σκέψη σου και μόνο, δείχνει το χαρακτήρα σου. Δεν έχω αντίρρηση. Και πώς να έχω άλλωστε, με τέτοια γυναίκα και τέτοιο σπίτι. Ούτε στα πιο τρελά μου όνειρα, δεν θα μπορούσα να το φανταστώ.»

Η Ελένη, τον διέκοψε με ένα παθιασμένο φιλί.

«Λατρεία μου, με κάνεις πολύ ευτυχισμένη!»

«Και εμένα, χαρά μου. Αλλά θα ήθελα πρώτα, πριν πάρουμε την οποιαδήποτε απόφαση να ρωτήσουμε και την Έμα. Όχι ότι θα έχει αντίρρηση. Απλά για το τυπικό. Να μην λέει ότι αποφασίζουμε χωρίς εκείνη.»

«Το έχω σκεφτεί. Για αυτό πρότεινα να πάμε να την πάρουμε. Εάν συμφωνείς, πηγαίνουμε και την παίρνουμε από το Σχολείο και μετά πάμε για φαγητό. Εκεί κάνουμε μία πρώτη συζήτηση και της ανακοινώνουμε ότι είμαστε μαζί. Μετά, θα προτείνω και στους δύο σας να σας δείξω το Σπίτι μου. Ερχόμαστε εδώ και επάνω στην συζήτηση, σας προτείνω να μετακομίσετε εδώ και να ζήσουμε όλοι μαζί. Τι λες;»

«Θα συμφωνήσω μαζί σου. Νομίζω ότι είναι καλή ιδέα. Αναλόγως της αντίδρασης της, παίρνουμε και την τελική απόφαση.»

«Σωστά. Έχω σκεφτεί και άλλα δύο χρηστικά θέματα. Το ένα έχει να κάνει με το Σχολείο της Έμα. Σε λίγο τελειώνει η Σχολική περίοδος. Για όσο έχει ακόμη απομείνει, αναλαμβάνω να την πηγαίνω εγώ το πρωί και να την παίρνω το μεσημέρι. Εάν κάποια ημέρα δεν μπορώ, πηγαίνεις εσύ. Έτσι θα δεθώ

περισσότερο μαζί της. Για την επόμενη χρονιά, εάν θέλει να πάει στο ίδιο Λύκειο, δεν υπάρχει θέμα. Θα κάνουμε το ίδιο. Εάν θέλει, μπορεί να αλλάξει και να έρθει στην Βούλα. Εάν θέλει πάλι μπορεί να πάει και σε Ιδιωτικό. Τα έξοδα θα τα καλύψω εγώ.»

«Σε ευχαριστώ πολύ. Εγώ δεν έχω αντίρρηση για ότι και να αποφασίσει. Θα της τα προτείνουμε και ας αποφασίσει η ίδια.»

«Ακριβώς. Χαίρομαι που συμφωνούμε. Και τώρα ερχόμαστε στο δεύτερο θέμα. Έχω καταλάβει, επακριβώς τις ικανότητες σου. Και δεν σου κρύβω, ότι έκανα μία μικρή έρευνα για σένα. Και είσαι περισσότερο αξιόλογος, από ότι νομίζεις. Θα σου πρότεινα το εξής, λοιπόν. Πιστεύω ότι αναλώνεσαι με τις τωρινές σου συνεργασίες. Και δεν πρέπει να έχεις το αποτέλεσμα που θέλεις. Έτσι δεν είναι;»

«Δυστυχώς έτσι είναι.»

«Από το επόμενο Φθινόπωρο, θα αναλάβω ένα μεγάλο οικιστικό Project, στην Σαρωνίδα. Και δεν θα περιοριστώ μόνον στο Αρχιτεκτονικό κομμάτι. Είμαι ήδη μέτοχος στην Κατασκευαστική Εταιρεία και θα επενδύσω περισσότερα στο όλο Project. Επίσης θα μετέχουν και κάποιοι φίλοι μου Ελβετοί επενδυτές. Θα σου πρότεινα να παρατήσεις όλα αυτά που κάνεις και να συνεργαστείς μαζί μας.»

«Χαρά μου, με συγκινείς. Αλλά τι μπορώ να κάνω εγώ σε αυτό;»

«Πρώτα από όλα, να διευκρινίσω ότι αυτή η συνεργασία μας, θα είναι αυστηρά επαγγελματική. Και σαν επαγγελματίας, είμαι πολύ καλή. Έχω διακρίνει πολλές οργανωτικές ικανότητες σε σένα. Και σε αυτά τα Project, πάντα χρειάζονται άνθρωποι με ικανότητες οργάνωσης. Εάν μπορείς να τους εμπιστεύεσαι κιόλας, τι το καλύτερο.»

«Και με εμπιστεύεσαι, καρδιά μου;»

«Με όλο μου το είναι. Και με την ζωή μου, ακόμη.»

«Με συγκινείς, πάρα πολύ. Και πώς να σου πω όχι. Θα δεχτώ ότι και να πεις. Φθάνει μόνο να μπορώ να το κάνω.»

«Θαυμάσια. Και μην ανησυχείς, θα τα καταφέρουμε. Και εσύ και εγώ. Χαίρομαι πάρα πολύ. Εκτός από τον απόλυτο σύντροφο, απόκτησα και έναν πολύτιμο συνεργάτη. Και μην ανησυχείς δεν πρόκειται να μπερδέψουμε τους δύο ρόλους. Έχω τον τρόπο μου.»

«Πολύ ωραία. Όπως είπα και προηγουμένως, θα δεχτώ ότι μου πεις.»

«Όχι με λευκή επιταγή, όμως. Βασίζομαι στην Συμβουλευτική σου ικανότητα. Θα ήθελα πάντα να μου λες την γνώμη σου. Ακόμη και αν νομίζεις ότι διαφωνεί με την δική μου.»

«Εντάξει. Άλλωστε θα τα συζητήσουμε ξανά όλα αυτά.»

«Ωραία, λοιπόν. Ετοιμαζόμαστε και φεύγουμε.»

Η Ελένη ετοιμάσθηκε και ξεκίνησαν για το Σχολείο της Έμα. Πήγαν με το αυτοκίνητο της. Ένα υπέροχο Audi S7, με Ελβετικές πινακίδες. Του εξήγησε ότι είχε μία εταιρεία στην Ελβετία, για φορολογικούς λόγους και το είχε δηλωμένο εκεί.

Έφθασαν εγκαίρως στο Σχολείο και πήραν την Έμα. Μετά πήγαν για φαγητό σε ένα παραθαλάσσιο Ταβερνάκι στο Λαγονήσι. Ο καιρός, ήταν θαυμάσιος. Έφαγαν και έκαναν την συζήτηση που είχαν συμφωνήσει. Η Έμα, δέχτηκε πολύ θετικά το γεγονός της σχέσης τους. Άλλωστε είχε συμπαθήσει πολύ την Ελένη.

Η Ελένη μετά, πρότεινε να πάνε στο Σπίτι της. Εδώ τα πράγματα πήγαν πολύ καλύτερα. Η Έμα, εντυπωσιάσθηκε πάρα πολύ με το Σπίτι. Και κυρίως με την τεράστια Πισίνα. Μετά κάθισαν δίπλα στην Πισίνα, η Ελένη σερβίρισε παγωμένες Βυσσινάδες και έκανε την πρόταση να μείνουν όλοι μαζί εκεί. Η Έμα, δεν πίστευε στα αυτιά της. Σηκώθηκε και αγκάλιασε την Ελένη. Μετά αγκάλιασε και τον Πατέρα της.

«Μπράβο, Μπαμπά!» Του είπε τάχα σοβαρά. «Έκανες επιτέλους και μία καλή επιλογή.» Και μετά έβαλε τα γέλια.

Ήταν όλοι πολύ ευχαριστημένοι με την εξέλιξη που είχαν πάρει τα πράγματα.

«Και πότε μετακομίζουμε με το καλό;» Έκανε την καθοριστική ερώτηση η Έμα.

«Αυτό θέλει συζήτηση.» Απάντησε ο Μενέλαος. «Μία μετακόμιση δεν είναι απλή υπόθεση.»

«Θα την κάνουμε να γίνει. Εγώ θέλω να μετακομίσουμε το συντομότερο δυνατόν.» Είπε ξανά η Έμα.

Το είχε πάρει πολύ ζεστά το όλο θέμα. Κάθισαν και οι τρεις τους και το συζήτησαν. Στο διαμέρισμα της Γλυφάδας, έμειναν με ενοίκιο. Με το συμβόλαιο δεν είχαν θέμα, μια που έληγε τον επόμενο μήνα. Ούτε και με τα έπιπλα τους, τα οποία δεν ήταν καθόλου αξιόλογα. Άρα τα μόνα που θα έπαιρναν μαζί τους, θα ήταν τα ρούχα τους, τα βιβλία, τα προσωπικά τους αντικείμενα, τους Υπολογιστές κλπ. Συμφώνησαν όλοι σε αυτό. Ο Μενέλαος, θα έκανε μία συζήτηση με τον Ιδιοκτήτη του Διαμερίσματος. Θα προφασιζόταν μία δικαιολογία για το επείγον του θέματος και θα το κανόνιζε. Η Ελένη του είπε, ότι είχε έναν γνωστό που έκανε μεταφορές. Θα κανόνιζε ένα φορτηγό το Σάββατο, που θα είχαν χρόνο, για να μεταφέρουν τα πράγματα τους. Η Έμα δεν κρατιόταν. Ήθελε να μετακομίσει το συντομότερο. Η Ελένη δεν ήθελε να της χαλάσει χατίρι. Συμφώνησαν σήμερα και αύριο μετά το Σχολείο να πάνε να βάλουν τα απαραίτητα ρούχα της σε βαλίτσες και να μετακομίσουν αύριο κιόλας. Τα υπόλοιπα θα τα μετέφεραν το Σάββατο. Συμφώνησε και ο Μενέλαος, μια που δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Μετά έθιξαν το θέμα του Σχολείου. Για την χρονιά που τελείωνε δεν υπήρχε θέμα. Εκεί που έγινε όμως η ανατροπή, ήταν στο θέμα της αλλαγής Σχολείου. Και ιδιαίτερα στην πρόταση που έκανε η Ελένη για την πιθανότητα του Ιδιωτικού. Η Έμα, είπε ότι πάντα ήθελε να τελειώσει από ένα διάσημο Ιδιωτικό Λύκειο της Κηφισιάς.

«Δεν ήξερα ότι είσαι τόσο “ψωνάρα”.» Την πείραξε χαμογελώντας ο Μενέλαος.

«Δεν μπορείς να φανταστείς, πόσο.» Του απάντησε γελώντας. «Δεν έλεγα, τίποτα γιατί δεν είχαμε χρήματα. Αλλά τώρα που βρήκα “σπόνσορα”, λέω να το εκμεταλλευτώ.» Είπε και αγκάλιασε την Ελένη.

«Μωρό μου, για σένα το καλύτερο. Και μην σκέφτεσαι καθόλου τα χρήματα. Και αν θες, μπορείς να πας και σε Πανεπιστήμιο του Εξωτερικού. Αλήθεια από ξένες γλώσσες πως τα πας;»

«Proficiency στα Αγγλικά και C1 στα Ισπανικά από τα δεκαπέντε μου.» Της απάντησε.

«Μπράβο.» Είπε εντυπωσιασμένη η Ελένη. «Οπότε το κανονίσαμε και αυτό.»

«Ναι, αλλά ξέρετε η Έμα έχει Σχολείο αύριο και πρέπει να ανοίξει και κανένα βιβλίο.» Σχολίασε ο Μενέλαος.

«Μην στεναχωριέσαι, Μπαμπά. Είμαστε στα τελειώματα και δεν έχουμε πολύ ύλη. Για την Πέμπτη, έχουμε ελάχιστα.»

«Ωραία. Θα το κάνουμε ως εξής.» Πρότεινε η Ελένη. «Θα πάρω εγώ, λίγα πράγματα και θα πάμε Σπίτι σας. Η Έμα θα καθίσει να διαβάσει. Μόλις τελειώσει θα φτιάξουμε τις πρώτες βαλίτσες της, με τα απαραίτητα. Αύριο μετά το Σχολείο, μαζεύουμε ότι θα χρειαστούμε μέχρι το Σάββατο και ερχόσαστε Σπίτι μου. Εμείς στο ενδιάμεσο μαζεύουμε και τα δικά σου ρούχα, αγάπη μου. Τι λέτε;»

Συμφώνησαν όλοι. Η Ελένη, πήρε μερικά ρούχα της και έφυγαν για το Σπίτι του Μενέλαου και της Έμας.

Όταν έφθασαν, έστρωσαν την Έμα στο διάβασμα. Ο Μενέλαος και η Ελένη, άρχισαν να κάνουν προεργασία για τα πράγματα που θα χρειαζόντουσαν μέχρι το Σάββατο. Αύριο, η Ελένη θα ζητούσε από την Κατασκευαστική να στείλει ένα κλειστό φορτηγάκι με ένα οδηγό για να τους βοηθήσει. Και έτσι όλα θα γινόντουσαν μια χαρά.

Κάθισαν στο Καθιστικό, μέχρι να τελειώσει η Έμα το διάβασμα. Ο Μενέλαος βρήκε ευκαιρία, να κάνει μία ερώτηση που είχε σκεφτεί.

«Να σε ρωτήσω κάτι χαρά μου.»

«Φυσικά. Ότι θέλεις.»

«Πως το φέρνεις βόλτα, όλο αυτό το τεράστιο σπίτι;»

«Απορείς που δεν είδες κανέναν, έτσι;» Του είπε χαμογελώντας. «Θα σου πω. Έχω προσωπικό, απλά σήμερα τους είπα να

μην έρθουν, επειδή θα πηγαίναμε εμείς. Ήθελα το πεδίο ελεύθερο. Από αύριο θα έρθουν κανονικά. Έχω μία γυναίκα που ασχολείται με την καθαριότητα του Σπιτιού. Άλλη μία που έρχεται και μαγειρεύει όποτε χρειάζεται. Και το Σάββατο-Κύριακο, εάν χρειασθεί. Μου αρέσει το καλό φαγητό ξέρεις. Και είναι πολύ καλή. Όποτε λείπω ή έχω σκοπό να φάω έξω, της λέω και δεν έρχεται. Ακόμη άλλη μία έρχεται δύο φορές την εβδομάδα και ασχολείται με τα ρούχα μου. Πλύσιμο, σιδέρωμα κλπ. Τώρα που θα είμαστε τρεις, θα της αλλάξω το πρόγραμμα. Ακόμη έχω την εταιρεία του Γεωπόνου που σου έλεγα και ασχολείται με τα δέντρα, τον κήπο κλπ. Αυτοί έρχονται όποτε χρειάζεται. Αρκετά συχνά.»

«Αρκετό προσωπικό.»

«Το Σπίτι και το Κτήμα είναι μεγάλα, χαρά μου. Οπότε έχουν και πολλές ανάγκες. Υπάρχει όμως και άλλο ένα θέμα, που θα πρέπει να τακτοποιήσουμε.»

«Ποιό;»

«Προφανώς θα χρειασθείς και εσύ τον Χώρο σου. Το Γραφείο σου. Εγώ προσωπικά δεν έχω θέμα εάν θέλεις να μοιρασθούμε το Γραφείο μου. Είναι πολύ μεγάλο. Μπορείς όμως να χρησιμοποιήσεις και την Βιβλιοθήκη. Είναι μεγάλη και έχει αρκετό χώρο. Και μπορείς να την διαρρυθμίσεις όπως θέλεις.»

«Σε ευχαριστώ πάρα πολύ. Όντως θα χρειασθώ έναν χώρο. Και νομίζω ότι η Βιβλιοθήκη είναι η κατάλληλη λύση. Έχω και πολλά βιβλία. Και δεν θα ήθελα να σε ενοχλώ.»

«Θαυμάσια. Στην Βιβλιοθήκη, λοιπόν. Βολεύει και έχει πολλά άδεια ράφια. Αν χρειασθεί βάζουμε και άλλα.»

«Ξέρεις τι μου αρέσει; Ότι λύνουμε όλα τα θέματα, αμέσως.» Σχολίασε ο Μενέλαος, χαμογελώντας.

«Έτσι κάνουν οι άνθρωποι, που μπορούν να συνεννοηθούν.» Του απάντησε.

Συνέχισαν να ασχολούνται με τα πράγματα που θα έπαιρναν μαζί τους. Σε λίγο, τελείωσε και η Έμα τα μαθήματα της. Έτσι ασχολήθηκε μαζί με την Ελένη και με τα δικά της πράγματα. Βρήκαν ευκαιρία, κλεισμένες στο δωμάτιο της και συζή-

τησαν διάφορα θέματα. Μία φορά που ο Μενέλαος, προσπάθησε να μπει μέσα, δεν τον άφησε η Έμα.

«Αυτά είναι γυναικεία πράγματα.» Του είπε γελώντας.

Κάποια στιγμή, προχωρημένο βράδυ, αποφάσισαν να τελειώσουν για σήμερα. Είχαν πεινάσει, οπότε παρήγγειλαν πίτσες. Έφαγαν και μετά έστειλαν την Έμα, για ύπνο.

Εκείνοι κάθισαν για λίγο ακόμη και χαλάρωσαν στο Καθιστικό. Η Ελένη του είπε, πόσο ευτυχισμένη ήταν.

Μετά πήγαν στην Κρεβατοκάμαρα τους, έκαναν έρωτα και κοιμήθηκαν.

4. Μετακόμιση!

Για άλλη μία ημέρα ο Μενέλαος, ξύπνησε και έκανε την καθημερινή ρουτίνα του.

Ετοιμάσθηκε, ξύπνησε την Έμα και την πήγε στο Σχολείο. Μετά γύρισε στο Σπίτι και πήγε κατ' ευθείαν στην Κρεβατοκάμαρα όπου κοιμόταν ακόμη η Ελένη. Ήταν υπέροχη. Κοιμόταν γυμνή με μία αγγελική έκφραση στο πρόσωπο της. Ήταν νωρίς ακόμη και δεν ήθελε να την ξυπνήσει.

Πήγε στην Κουζίνα, έφτιαξε ένα Τσάι και είδε λίγο Τηλεόραση. Οι πρωινές "ενημερωτικές" εκπομπές, ήταν γεμάτες με τηλεοπτικά "σκουπίδια". Αγανάκτησε και έκλεισε την Τηλεόραση. Πήγε στο Γραφείο του και είδε ένα επεισόδιο από μία αγαπημένη του Τηλεοπτική Σειρά.

Η ώρα είχε φτάσει εννέα. Δεν άντεξε άλλο και πήγε ξανά στην Κρεβατοκάμαρα. Ξάπλωσε δίπλα στην Ελένη και επανέλαβε το χθεσινό "γλυκό" ξύπνημα. Όταν τελείωσαν, η Ελένη άνοιξε τα μάτια και τον κοίταξε με ένα βλέμμα όλο αγάπη και στοργή. Μετά τον φίλησε.

Σηκώθηκε και του πρότεινε να κάνουν ένα ντους μαζί. Φυσικά δεν μπορούσε να της αρνηθεί. Μπήκαν στο ντους και έκαναν και πάλι έρωτα κάτω από το νερό. Μετά πήγαν στην Κουζίνα και η Ελένη έφτιαξε πρωινό.

Τελείωσαν το πρωινό τους και η Ελένη, επικοινώνησε με την κατασκευαστική εταιρεία της. Κανόνισε σε μία ώρα να έρθει ένα φορτηγάκι με δύο υπαλλήλους για να τους βοηθήσουν. Θα έφερναν και υλικά συσκευασίας.

Ο Μενέλαος, επικοινώνησε με τον Ιδιοκτήτη του Διαμερίσματος του. Χρησιμοποίησε μία αληθοφανή δικαιολογία για ένα επείγον οικογενειακό περιστατικό, που τους ανάγκαζε να μετακομίσουν. Πρότεινε επίσης στον Ιδιοκτήτη, να του αφήσει τα έπιπλα του. Εκείνος το δέχτηκε. Κερδισμένος θα έβγαινε. Οπότε κανονίστηκε και αυτό.

Ντύθηκαν και άρχισαν να κάνουν προεργασία σχετικά με τι θα έπαιρναν μαζί τους. Η Ελένη, πετάχτηκε στο Σπίτι της και

έφερε και άλλες βαλίτσες. Στο μεταξύ ήρθε και το φορτηγάκι. Οι υπάλληλοι, ευγενέστατοι, προθυμοποιήθηκαν να βοηθήσουν στο πακετάρισμα. Του έδωσε οδηγίες και άρχισαν να συσκευάζουν ότι μπορούσαν. Άρχισαν από τα βιβλία του, που ήταν πιο εύκολο. Τελικά δεν θα έμεναν και πολλά πράγματα για το Σάββατο. Μπορεί και να μην χρειαζόταν η μεταφορική. Οι υπάλληλοι, είπαν στην Ελένη, ότι σήμερα δεν είχαν να κάνουν κάτι άλλο. Μπορούσαν να ασχοληθούν όλη την ημέρα με αυτή την εργασία.

Η Ελένη συμφώνησε να μεταφέρουν όσα περισσότερα μπορούσαν. Θα μετέφεραν πρώτα τα βιβλία και τον εξοπλισμό του Γραφείου του Μενέλαου. Δεν θα χρειαζόταν πάνω από δύο διαδρομές, για αυτό. Στον ενδιάμεσο χρόνο, η Ελένη και εκείνος, θα έβαζαν τα ρούχα του στις βαλίτσες. Μετά θα τις μετέφεραν και αυτές. Έτσι θα έμεναν μόνον τα περιεχόμενα του δωματίου της Έμας.

Όταν θα τελείωναν με τα πράγματα του Μενέλαου, θα συσκεύαζαν και τα πράγματα της Έμας. Εκτός από τα ρούχα της. Αυτά θα τα τακτοποιούσε η ίδια μαζί με την Ελένη.

Με την σωστή οργάνωση, μέχρι το μεσημέρι είχαν τελειώσει. Έμενε μόνον το δωμάτιο της Έμας. Η Ελένη πήγε και ψώνισε φαγητό για τους υπαλλήλους και τους είπε να κάνουν διάλλειμα για να φάνε.

Τους άφησαν να τρώνε στο Σπίτι του και πήγαν να πάρουν την Έμα. Πρώτα όμως, πέρασαν από το Σπίτι της Ελένης και άφησαν ορισμένες βαλίτσες με ρούχα του Μενέλαου. Τις άδειασαν πρόχειρα αλλά προσεκτικά, για να απελευθερώσουν τις βαλίτσες και να βάλουν τα ρούχα της Έμας.

Ο Μενέλαος, γνώρισε και την Κυρία Κάτια. Την γυναίκα που καθάριζε το Σπίτι. Εκείνη προθυμοποιήθηκε να ταχτοποιήσει τα ρούχα του σε δύο ντουλάπες, που τις υπέδειξε η Ελένη στην Κρεβατοκάμαρα τους. Μέχρι να γύριζαν όλα θα ήταν έτοιμα.

Την ευχαρίστησαν πολύ και πήγαν να πάρουν την Έμα. Η Ελένη πρότεινε να φάνε κάτι πρόχειρο και μετά να πάνε στο Σπίτι του για να τελειώνουν και με το Δωμάτιο της Έμας.

Έτσι και έκαναν. Παρήγγειλαν δύο πίτσες και πήγαν στο Σπίτι του Μενέλαου και της Έμας.

Η Έμα μαζί με την Ελένη, έδωσαν οδηγίες στους Υπαλλήλους και εκείνοι άρχισαν την συσκευασία των πραγμάτων της. Μετά, τακτοποίησαν τα ρούχα της Έμας στις βαλίτσες.

Όταν τελείωσαν, συνειδητοποίησαν ότι τελικά τα είχαν πάρει σχεδόν όλα. Έμειναν κάτι ψιλοπράγματα και ένας τελικός έλεγχος, που έπρεπε να γίνει. Οι Υπάλληλοι έκαναν άλλες δύο διαδρομές και μετά έφυγαν. Τους ευχαρίστησαν όλοι πάρα πολύ για την βοήθεια τους. Έμειναν και οι τρεις και κοίταζαν το σχεδόν άδειο σπίτι. Μόνον τα έπιπλα είχαν μείνει.

«Τελικά, την κάναμε σήμερα την μετακόμιση.» Διαπίστωσε η Έμα. «Είδες Μπαμπά, που δεν ήταν και τόσο δύσκολο.»

«Ας είναι καλά η Ελένη, που φώναξε τους ανθρώπους.» Σχολίασε ο Μενέλαος.

«Και ας είσαι και εσύ καλά, με την οργάνωση σου.» Του είπε χαμογελώντας η Ελένη.

«Η ομαδική, σωστά οργανωμένη εργασία, πάντα αποδίδει.» Τους είπε.

Συμφώνησαν να φύγουν. Αύριο η Ελένη και ο Μενέλαος θα ερχόταν ξανά για να κάνουν ένα τελικό έλεγχο.

Έφτασαν στο Σπίτι της Ελένης.

«Από σήμερα λοιπόν, αυτό θα είναι το Σπίτι σας.» Τους είπε συγκινημένη η Ελένη και τους αγκάλιασε και τους δύο.

Την αγκάλιασαν και αυτοί και φιλήθηκαν τρυφερά.

«Το δωμάτιο μου, ποιο θα είναι;» Ρώτησε η Έμα.

«Εσένα θα σε βάλουμε στην Κουζίνα.» Την πείραξε γελώντας ο Μενέλαος.

«Μην τον ακούς, αγάπη μου.» Της είπε η Ελένη. «Εσύ ποιο δωμάτιο θέλεις να είναι; Πάμε πάνω να διαλέξεις.»

Πήγαν στον Πρώτο όροφο στις Κρεβατοκάμαρες. Η Έμα, ρώτησε εάν μπορούσε να πάρει τον Ξενώνα. Της άρεσε καλύ-

τερα επειδή είχε Γραφείο και μεγάλο μπαλκόνι. Η Ελένη φυσικά δεν είχε αντίρρηση.

Επειδή ήταν όλοι κουρασμένοι, συμφώνησαν να βγάλουν από τις βαλίτσες μόνον τα απαραίτητα ρούχα. Τα υπόλοιπα, θα τα τακτοποιούσαν τις επόμενες ημέρες.

Έστρωσαν το κρεβάτι του Ξενώνα και νυν Δωματίου Έμας και κατέβηκαν στο Καθιστικό για να ξεκουραστούν.

Η Έμα ήθελε Σουβλάκια και δεν της χάλασαν χατίρι. Παρήγγειλαν Σουβλάκια και Σαλάτες και έφαγαν.

Η Ελένη βρήκε ευκαιρία και τους εξήγησε ορισμένα χρηστικά πράγματα για την λειτουργία του Σπιτιού. Τους είπε ότι αύριο θα τους έδινε πρόσβαση στα συστήματα για να μπαίνουν μόνοι τους στο Σπίτι. Θα τους έδινε επίσης και Κλειδιά, αν και δεν τα χρειάζονταν.

Η ώρα είχε περάσει, οπότε πήγαν όλοι για ύπνο. Καληνύχτισαν την Έμα και η Ελένη και ο Μενέλαος πήγαν στην Κρεβατοκάμαρα τους.

«Πως σου φαίνεται, Αγάπη μου το νέο σου Σπίτι;» Τον ρώτησε η Ελένη.

«Είναι υπέροχο, αλλά δεν συγκρίνεται με την νέα μου Γυναίκα, που είναι ακόμη πιο υπέροχη!» Της απάντησε.

Την αγκάλιασε, ξάπλωσαν στο κρεβάτι και έκαναν ένα τρυφερό έρωτα. Λες και ήταν εραστές από παλιά.

Μετά κοιμήθηκαν αγκαλιά. Και έμειναν έτσι όλη την νύχτα.

Ξημέρωνε μία καινούργια ημέρα, εντελώς διαφορετική από τις άλλες. Χωρίς τα προβλήματα και τα άγχη των προηγουμένων ημερών.

Οι ημέρες που θα έρχονταν, θα είχαν νέες προκλήσεις και νέα πράγματα να κάνουν. Η ζωή και το μέλλον απλώνονταν μπροστά τους. Και από ότι φαινόταν, θα ήταν λαμπρό!

ΤΕΛΟΣ